Нам — десять лет!

Газета Верховної Ради України

Голос України

№ 1 (2501) ■ Середа, 3 січня 2001 року ■ Ціна договірна

Новорічне звернення Президента України Леоніда КУЧМИ до українського народу

Дорогі співвітчизники!

Я звертаюся до вас у незабутній, унікальний момент людської історії, який випало пережити нашому поколінню.

Світ вступає у XXI вік і третє тисячоліття.

Перед нами нова, незвідана епоха. Виростаючи з грандіозних політичних перетворень і вражаючих науково-технічних досягнень, з високих злетів гуманізму та благородства і провалів насильства та жорстокості, вона несе з собою як великі надії та сподівання, так і не менші виклики і тривоги.

На наших очах небувало прискорюються, стрімко змінюються всі сторони життя, набуваючи цілком нових якостей.

На наших очах змінюється усталений світовий порядок.

Ми знову і знову запитуємо себе і майбутнє: яке місце і яка роль відведені Україні у цьому бурхливому і прагматичному світі, що готує день прийдешній нам і нашим родинам?

Водночас маємо тримати відповідь перед своїми попередниками, усіма поколіннями українського народу — за те, як виконуємо їхні заповіти і продовжуємо їхню справу, з чим підійшли до вікопомного часового рубежу.

У нас є всі підстави чесно й відверто дивитися у вічі історії і сьогоденню.

(Продовження на 2-й стор.).

Хай справдяться ваші надії!

Вашій газеті, шановні читачі, — 10 років. Здається, тільки вчора (банальне оце «тільки вчора», але куди дінешся — відчуття) ми бризкали шампанським на примірник першого номера газети для вас...

Ми, колектив редакції, завжди прагнемо, щоб газета задовольняла ваші запити, слугувала надійним джерелом інформації.

«Голос України» народився в бурхливий час. Декларація про державний суверенітет уже була, а Акта незалежності ще не було. І газета поринула в боротьбу. А полягала вона в тому, щоб писати правду. Ми друкували численні листи, на сторінках газети люди сперечалися, ми разом шукали істину.

Все було на наших шпальтах: і серйозні, і обгрунтовані, і наївні публікації, суперечливі і глибокі, поверхові і вистраждані думки, помилкові і беззаперечні твердження. Не було одного: свідомої неправди з боку журналістів «Голосу України». Ми могли помилятися, але не навчилися спеціально вводити в оману. Ви це бачите і підтримуєте нас. І прощаєте нам, коли ми чогось недодумаємо.

Ми щодня читаємо ваші листи, їздимо у відрядження, ходимо одними містами, селами, вулицями. Ми — разом.

За десять років ми з вами стали досвідченішими. Разом уміємо відрізнити людину діла від демагога. Майже безпомилково. Хоча й трапляється... Разом ми прожили десять років таких перипетій, що їх вистачило б на кілька життів. Але пережити це і вийти на нову дорогу, і прогнати спритників, які сигналять нам на манівці, а тим часом облаштовують свої справи на великій дорозі, судилося нам. Не залишати ж дітям наші проблеми.

Спасибі вам, шановні читачі, що підтримуєте нас. Бо газета без читачів — лише шмат зіпсованого паперу. Спасибі всім, хто за ці десять років передплачував «Голос України» або хоч іноді купував. Окреме спасибі тим, хто передплатив нас на початковий рік III тисячоліття. Залишайтеся з нами. Ми постараємося вас не розчарувати.

З Новим роком! Хай справдяться ваші надії і найсміливіші плани!

Сергій ПРАВДЕНКО.

Колективу редакції і читачам газети «Голос України»

Вітаю з першим десятиріччям газети!

«Голос України» — це авторитетне видання, що засвідчує численна пошта редакції і присутність на її сторінках реальних проблем нашого життя з усіма його складнощами, суперечностями, поразками, перемогами і надіями.

Газета неухильно стоїть на варті парламентаризму і демократії в Україні, несе читачам правові знання, об'єктивно і різнобічно висвітлює багатогранну законодавчу роботу Верховної Ради, забезпечує постійний діалог народних обранців з виборцями.

Впевнений, що парламентський часопис завжди відповідатиме потребам людей, буде цікавим і потрібним співрозмовником, допомагатиме українському народові будувати демократичну, правову державу.

Бажаю вам доброго здоров'я, добробуту і злагоди, плідної праці в інтересах нашої рідної України.

Голова Верховної Ради України Іван ПЛЮЩ.

МІЛЕНІУМ

ФЕЄРІЯ!

Отож, слідом за всією прогресивною громадськістю, українці також зустріли нове тисячоліття.

Телевізійні заклики Олександра Омельченка зустріти початок століття на Хрещатику, біля «Моста тисячоліть», було почуто: лише з 22-ї години 31 грудня і до 2-ї години 1 січня київський метрополітен перевіз рекордну кількість пасажирів — більш як 250 тисяч. Щоправда, не обійшлося без неприємностей: збуджений натовп буквально зніс будку контролера на станції «Хрещатик», залишаючи після себе розбиті плафони та світильники.

(Закінчення на 12-й стор.).

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Наш Декамерон, або Що було б, якби нас тут не було

Десять літ ми нічого не писали про себе. В цьому є певний сенс, бо кожний журналіст знає: коли пишеш, то ніби прощаєшся з тим, про що пишеш. А з собою прощатись не хочеться. Та є мить, коли це неважливо. Бо хочеш показати комусь (бодай уявному) все, що десять літ було тобі найдорожче. Бо нічого іншого у тебе й не було. І ти береш за руку уявного читача і ведеш до себе на роботу. Там, на вході (на вахті) —Толя, Кутлахметов, Захарович, Петро або полковник спитають: «Це хто?» — «Це — зі мною!» Вони запишуть це до журналу. Вважайте, вас вписали в нашу історію.

(Закінчення на 4-й, 9-й стор.).

■ *Державний ощадний банк України отримав решту 35 млн. грн. — із передбачених у минулорічному бюджеті 200 млн. — для виплат компенсацій за вкладами, розміщеними в установах Ощадбанку СРСР до 2 січня 1992 року.*

■ *У режимі проектної потужності почав працювати завод із переробки газового конденсату, створений газопромисловим управлінням «Шебелинкагазовидобуток» на Харківщині.*

P. S.

Залишайтеся з нами!

Новорічне звернення Президента України Леоніда Кучми до українського народу

(Початок на 1-й стор.).

І насамперед тому, що Україна, яка вступає у десятий рік своєї незалежності, відбулася як держава.

Нашому народові зараз живеться нелегко, це правда.

Як правда і те, що труднощів було б значно менше і ми б швидше рухалися вперед, якби не вагання, незгоди і прорахунки.

Але цим шляхом ми йдемо вперше. І стали на нього за величезних політичних потрясінь, після миттєвого розпаду єдиної держави, коли обвально руйнувалися не тільки усталені економічні зв'язки, а й звичний спосіб життя і людські долі.

Для України, яка була одним з несучих елементів жорстко вибудованої союзної системи, це випробування виявилося особливо серйозним і болісним. Та вона не залишилася безформним і безсилим уламком, а стала повноцінною державою.

Ми цивілізовано владнали всі проблеми зі своїми сусідами, гідно увійшли в європейське та світове співтовариство.

Заради зміцнення миру і безпеки Україна добровільно відмовилася від одного з найпотужніших у світі ядерних арсеналів.

Цей безприкладний акт, здійснений на самому світанку нашої державності, був реальним, а не декларованим доказом і виявом рішучості ставити над усе інтереси людства.

Наступним кроком, продиктованим такою ж вищою відповідальністю, було закриття Чорнобильської атомної електростанції.

Воно увійшло знаковою віхою у хроніку 2000 року і новітню історію не тільки України, а й усього світу.

До безцінних надбань у державотворенні я відношу виважену, відповідальну політику у міжетнічних, міжцерковних, міжрегіональних відносинах.

В Україні, де проживають представники десятків націй та національностей, релігійних конфесій, де є істотні відмінності між різними територіями, протистояння та конфліктів на цьому грунті не було і не буде.

Мені приємно відзначити все це разом з вами, дорогі співвітчизники, на противагу тим, хто силкується виставити нашу державу як недемократичну і нецивілізовану.

Хочеться вірити, особливо в таку урочисто-піднесену мить, що найскладніший перехідний етап Україна вже подолала. І насамперед в економіці, яка визначає все наше буття.

2000-й став роком економічного перелому, і вже за одне це маємо попрощатися з ним тепло та сердечно. Хоча він приніс і серйозні випробування погодною стихією, наслідки якої доводиться усувати і понині.

На стійке і динамічне зростання ми виходимо вперше за минуле десятиріччя. Тому головне зараз — щоб воно набирало сил, ішло в ріст.

І щоб завдяки цьому поліпшувалися життя, добробут і настрій людей.

Я ставлю за мету зробити наступний рік роком прориву в соціальній сфері.

Шановні співгромадяни!

Від нас, і тільки від нас — усіх разом і кожного зокрема — залежить, щоб 2001 рік розпочався динамічно, оптимістично, результативно і задав тон усьому наступному століттю.

Не хлібом єдиним жива людина, і в наших планах, на діловому календарі нової доби мають постійно бути такі визначальні завдання, орієнтири та цілі, як дальше відродження духовності нації, повернення її одвічних моральних чеснот та цінностей.

Усе це — не тільки символічний храм, а й саме середовище нашого існування, без якого не може бути ні будівничої праці, ні повноцінного буття, ні історичної перспективи.

Є істини давні і загальновідомі, які ніколи не втрачають своєї актуальності. Хотів би нагадати одну з них — про час розкидати каміння і час збирати його. Ті, хто воліє і надалі тримати камінь за пазухою, беруть на душу великий гріх перед народом і відповідальність перед історією, яка нічого не забуде і нічого не простить.

Сьогодні, на вікопомному рубежі, я ще раз запевняю, що нікому і ніколи не буде дозволено похитнути громадянський мир та спокій у державі і суспільстві, нав'язати нам небезпечні варіанти розвитку подій, вкинути у вир злих і розгнузданих пристрастей.

Роблячи для цього все можливе, сподіваюся на ваше розуміння та підтримку.

Сьогодні вдень, коли планетою розпочав свою ходу 2001 рік, у Києві було запущено годинник третього тисячоліття.

Сподіваюся і вірю, що для нас він відкрив відлік часу сміливих рішень, рішучих дій та вагомих звершень, впевненості у собі, своїх силах та можливостях.

Якщо будемо жити і працювати саме так, то наприкінці XXI століття, підбиваючи його підсумки, наші наступники згадають нинішнє покоління добрим словом. І скажуть: вони думали і дбали не тільки про себе та свою добу, а й про нащадків, про долю Вітчизни.

Шлю всім вам, дорогі співвітчизники, в Україні і не в Україні сущим, слова сердечних вітань з Новим роком і Різдвом Христовим.

Хай примножується лік вашим радощам і добрим справам, щедрішають здобутки на життєвих шляхах та нивах.

Хай світла, спокійна зоря зігріває ваші серця й оселі, ваших дітей та внуків.

Я піднімаю цей келих за тебе, український народе.

З Новим роком, з новим тисячоліттям!

Привітання Президента України всім, кому випало у новорічну ніч нести вахту на своїх постах та робочих місцях

Президент України Леонід Кучма, повідомили агентству Укрінформ у прес-службі адміністрації глави держави, привітав усіх, кому випало у новорічну ніч нести вахту на своїх постах та робочих місцях, оберігати мир і спокій співгромадян, забезпечувати правопорядок, безперебійність роботи всіх служб, від яких залежать наші побутові зручності, життя і здоров'я, добрий настрій.

Я приєднуюся до людей, які тепло і вдячно згадують вас сьогодні за святковими столами, — сказано у привітанні глави держави. — Нехай ці слова додадуть вам сил, енергії, наснаги.

Леонід Кучма побажав усім працюючим у новорічну ніч щастя і добра, успіхів у новому році і новому столітті.

Віктора Ющенка «замовляли»?

Інтерфакс-Україна розповсюдив інформацію про те, що майор запасу СБУ, колишній співробітник охорони глави держави Микола Мельниченко заявляє, нібито Президент України Леонід Кучма давав вказівку «знищити» прем'єра Віктора Ющенка.

Як зазначає агентство, таку сенсаційну заяву офіцер зробив у п'ятницю ввечері у прямому ефірі української служби «Радіо «Свобода». «Це (доручення «знищити» прем'єра. — **ІФ**) було сказано 30 березня одному з губернаторів. Після цього вони мали підготувати листа, що вони незадоволені роботою Ющенка. І також була вказівка кільком міністрам, щоб вони написали заяву, що не можуть працювати в таких умовах», — твердить М. Мельниченко. На уточнювальне запитання ведучого «Радіо «Свобода» М. Мельниченко відповів: «Я передаю слова Президента, котрі в мене задокументовано, де він дає вказівку: «Я Ющенка знищу».

За словами офіцера зв'язку, є також слова Президента про прослуховування Євгена Марчука (нині — секретар РНБО), і начебто Леонід Кучма давав доручення підготувати законопроект, який дозволив би главі держави «керувати також і судами» («треба вигнати» голову Верховного Суду Віталія Бойка).

Микола Мельниченко також повідомив про наявну «на мікрокасетах, чипах» інформацію «про багатомільйонні кошти, котрі було незаконно знято у тих чи інших фірмах, і про це знає Президент України. І, до речі, за його вказівкою»...

«Інтерфакс-Україна» називає ще й інші неприємні дані, нібито розкриті майором Мельниченком, і вказує адресу інтернет-видання «Українська правда» (www. pravda. com. ua), що надрукувало розшифровку радіоінтерв'ю з майором. Водночас на момент, коли ця публікація готується до друку, «Інтерфакс-Україна» (наближене до президентської адміністрації інформагентство) не повідомляє якоїсь інформації про реакцію глави держави чи його оточення на твердження майора запасу СБУ.

До речі, Микола Мельниченко у радіоінтерв'ю повернувся і до теми зникнення журналіста Георгія Гонгадзе: «Я все-таки вважаю, що Георгій живий. Вони хотіли зламати його волю і показати, що він винний багато грошей, передусім тим структурам, на які працював».

А за день до сенсаційного радіоінтерв'ю секретар парламентської комісії у справі зникнення Георгія Гонгадзе Сергій Головатий повідомив під час прес-конференції про те, що в одну з експертних установ Німеччини «від імені Верховної Ради» передано «три об'єкти» для проведення генотипової експертизи трупа, знайденого у Таращанському районі. Інший депутат, Юрій Кармазін — голова парламентського Комітету з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією, в інтерв'ю тому самому «Інтерфакс-Україна» заявив, що має інформацію про те, що «представники однієї з серйозних олігархічних груп направили своїх людей у Європу» для проведення експертизи аудіозапису, переданого майором Мельниченком. Олігархи нібито виділили понад 15 млн. доларів для того, щоб експерти дійшли однозначного висновку: «Голоси, записані на плівці, не належать керівним особам держави» (цитую за повідомленням того самого «Інтерфакс-Україна»). Далі буде?

Анатолій БЕНЬ.

P. S. 2 січня, коли верстався цей номер газети, ми зв'язалися телефоном із прес-секретарем глави держави Олександром Мартиненком, щоб з'ясувати реакцію Президента Леоніда Кучми на розповсюджений агентством «Інтерфакс-Україна» матеріал про інтерв'ю майора Мельниченка «Радіо «Свобода». Олександр Мартиненко повідомив, що про таку реакцію глави держави сказати нічого не може. Принаймні до 9 січня.

 Фотофакт

І в новорічну ніч уряд — команда. Нехай щастить!

Фото Василя ГРИБА.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Закону України «Про ставки акцизного збору та ввізного мита на тютюнові вироби»

Верховна Рада України **постановляє:**

1. Внести до Закону України «Про ставки акцизного збору та ввізного мита на тютюнові вироби» (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 52, ст.471) такі зміни:

1) у статті 1 цифри і слова

«2402 20 000	Сигарети з тютюну (цигарки)	10 гривень за 1000 шт.	3 евро за 1000 шт.	5 евро за 1000 шт.»

замінити цифрами і словами

«2402 20 001	Сигарети без фільтру з тютюну (цигарки)	5 гривень за 1000 шт.	3 євро за 1000 шт.	5 євро за 1000 шт.
2402 20 002	Сигарети з фільтром з тютюну (цигарки)	10 гривень за 1000 шт.	3 євро за 1000 шт.	5 євро за 1000 шт.»;

2) статтю 2 виключити.

2. Цей Закон набирає чинності з дня його опублікування.

Президент України Л. КУЧМА.

м. Київ, 7 грудня 2000 року.
№ 2138-III.

Рік за два

Вітчизняний стиль

Хоч би якими файними газетярами ми були, паперову матеріалізацію редакційні ідеї отримують у «шулявській фортеці» — державному видавництві «Преса України». Саме туди кожного робочого дня о пів на п'яту вечора поспішає черговий випусковий «ГУ» з «полосами» завтрашнього номера.

Отже, десять років газети — це десять років щоденної співпраці з видавництвом. Але, як зазначив директор видавництва Володимир ОЛІЙНИК, це той випадок, коли кожний рік можна рахувати за два. Адже газета «Голос України» двомовна, тобто одночасно створюються дві газети. Завдяки цьому наш читач має можливість обирати, якою мовою він хоче поглинати друковане слово. Хоча не кожен замислюється, що це «урізноманітнює» і творчий, і виробничий процес певними складнощами. З одного боку — праця літредакторів, перекладачів. А з другого —друк двох газет замість однієї.

Повіримо слову директора найбільшого в Україні видавничо-поліграфічного підприємства. Адже незважаючи на те, що багато українських видань друкуються за кордоном (де книгодрукування у привілейованішому податковому становищі), обсяги роботи видавництва «Преса України» вражають. Понад 170 газет та 120 журналів народжуються під дахом його виробничих приміщень. Сотні найменувань книжкових, календарних видань, підручників, художніх і вітальних листівок, брошур, буклетів, бланкових товарів, пакувальних виробів та іншої друкарської продукції. А за максимальної завантаженості технологічні можливості дають змогу друкувати до 16 млн. примірників газет і 1 млн. журналів на добу, переробляючи при цьому до 110 тис. тонн паперу протягом року. До того ж уся поліграфія — високого професіонального рівня.

Сьогоднішній кольоровий «Голос України», який ви, шановні читачі, тримаєте в руках, — подарунок видавництва до нашого свята.

Юлія ПОТАПЕНКО.

На знімку: Володимир Олійник.

Скажуть слово про свободу слова

Створено комісію для підготовки проекту доповіді Президента України Леоніда Кучми «Актуальні питання подальшого забезпечення свободи слова в Україні», повідомляє прес-служба глави держави.

Згідно з розпорядженням Президента про підготовку доповіді очолить комісію керівник адміністрації Президента Володимир Литвин. До складу комісії, як зазначає «Інтерфакс-Україна», ввійдуть представники Верховної Ради України, Кабінету Міністрів, Верховного Суду, Міністерства юстиції, Міністерства закордонних справ, Держкомітету інформаційної політики, телебачення та радіомовлення, Державної податкової адміністрації, Нацради з питань телебачення та радіомовлення, незалежних центрів, фондів і громадських організацій журналістів, видавців, учених.

Комісія має подати проект доповіді на розгляд глави держави до 25 січня нинішнього року.

До уваги керівників ЗМІ

5 січня 2001 року розпочинається акредитація засобів масової інформації та журналістів на сьому сесію Верховної Ради України третього скликання.

Для акредитації необхідно подати до прес-служби (вул. Садова,3, кімн. 211) підписаний керівником ЗМІ та засвідчений печаткою лист-подання, в якому вказати періодичність виходу та середній за 2000 рік разовий наклад видання (для електронних ЗМІ — наявність та час випуску інформаційних, інформаційно-аналітичних або публіцистичних програм), електронну адресу редакції, кількість (у межах наявної квоти) карток на пред'явника, прізвища, імена по батькові, посаду, службовий і домашній телефони працівників, які акредитуються за іменними картками акредитації, а також додати їхні фотокартки розміром 3 х 4 см.

Листи приймаються до 25 січня.

Видача карток акредитації — з 29 січня по 2 лютого.

Тел. для довідок: 293-43-82.

Прес-служба Верховної Ради України.

Розпочато поставки туркменського газу

З першого січня Туркменистан розпочав поставки природного газу в Україну. З посиланням на апарат віце-прем'єра туркменського уряду Елли Курбанмурадова про це повідомило агентство РІА «Новости». Обсяги поставок — 80 млн. кубометрів на добу.

А загалом нинішнього року Туркменистан поставить до нашої країни 30 млрд. кубів блакитного палива. Нагадаємо, що відповідну угоду було підписано в жовтні минулого року під час візиту до Туркменистану Президента України Леоніда Кучми.

У номер

Київ

У перший день XXI століття

виповнилося 60 років Анатолію Анатолійовичу ШЕВЧУКУ, керівникові управління забезпечення міжпарламентських зв'язків апарату Верховної Ради України.

Практично все своє свідоме життя А. А. Шевчук працює у сфері міжнародних відносин, сприяє зміцненню авторитету нашої держави.

Працівники апарату Верховної Ради України щиро вітають А. А. Шевчука з ювілеєм і передають йому найкращі побажання здоров'я, трудової снаги, сімейного благополуччя, щастя.

«Голос України» приєднується до вітань і зичить ювілярові добра.

Урядові «не до душі» закон про банки?

Президентові України можуть рекомендувати накласти вето на прийнятий Верховною Радою 7 грудня Закон «Про банки і банківську діяльність», бо стаття цього закону про державні банки, на думку експертів, суперечить Конституції.

Про це агентству «Інтерфакс-Україна» повідомило добре інформоване джерело в уряді. За його словами, Кабінет Міністрів ще не прийняв остаточного рішення з цього питання.

Відповідно до статті 7 закону про банки і банківську діяльність, державний банк — це банк, 100% статутного капіталу якого належать державі. Державний банк засновують за рішенням Кабінету Міністрів. У разі прийняття рішення про часткове або повне відчуження державою акцій, що належать цьому банку, він втрачає статус державного.

Згідно з цим законом спостережна рада має бути сформована порівну Верховною Радою і Президентом, тим часом як нині її призначає уряд. Згідно з Конституцією керувати державним майном має Кабінет Міністрів.

Прийняття закону про банки і банківську діяльність було умовою поновлення кредитування України з боку Міжнародного валютного фонду за програмою розширеного фінансування EFF.

Одним абзацом

- **З нового року рішенням колегії Мінтрансу скасовано безплатний проїзд у залізничному транспорті дітей до 16 років.**
- **«Київенерго» з 1 січня підвищує тарифи на теплоенергію для населення міста Києва з 72 коп. до 92 коп. за 1 кв. м.**
- **Енергосистема «зустріла» Новий рік з частотою, наближеною до благополучного показника 50 герц. Цьому багато в чому сприяла тепла погода. Працюють 10 із 13 енергоблоків атомних електростанцій країни.**
- **Учора зі столичного вокзалу вирушив до Євпаторії потяг «Здоров'я киян».**

За повідомленнями інформаційних агентств і власних кореспондентів «ГУ».

Фотофакт

Сто дітей із постраждалих від стихійного лиха районів проходять лікування та оздоровлення у військово-медичному центрі Військово-Повітряних сил України.

Фото Олександра ГОРДІЄВИЧА (Укрінформ).

Маршрути газет визначає «Преса»

Тенденція

Передплатник знає нас, газетярів, що створюють певний інформпродукт. Знає він і поштаря, що приносить до нього цей продукт. А яким шляхом газета прямує до читача? Цей ланцюжок, що з'єднує першу й останню ланки газетного шляху, часто залишається в затінку. Щоб відновити справедливість у розподілі променів слави, ми запросили до спілкування давнього товариша по передплаті, директора Державного підприємства з розповсюдження періодичних видань «Преса» Валерія ГЕРАСИМЕНКА.

— Підприємству лише третій рік. І виокремили його з надр «Укрпошти» для створення конкурентного середовища в боротьбі за читача.

У порівнянні з минулим роком, за оперативними даними, тиражі зросли на 3 відсотки. Це результат спільної роботи видавців, нашого підприємства та «Укрпошти»: ми організовуємо роботу та відправляємо тиражі видань у всі куточки держави, а функцію розповсюдження на місцях бере на себе «Укрпошта».

— Інакше газети не потрапили б до читачів?

— Якби не ми, то, може, знайшовся б хтось інший. В той же час із багатьма приватними фірмами у нас договірні відносини: тобто ми не стільки конкуренти, скільки партнери. Кожен має певну нішу на ринку.

Починаючи з літа, з періодичними виданнями укладаємо контракти на розповсюдження. Каталоги відправляємо до кожного відділення зв'язку, до кожного пункту передплати. Власне, передплата розпочинається з середини вересня. Замовлення з місць ми передаємо редакціям. А з 1 січня починається друк...

— Складається враження, що після Нового року у вашій роботі настає затишшя?

— Хибне враження. Передплата триває постійно. Але гарячий період справді припадає на весну й осінь.

— Окрім Нового року, що нового відбуватиметься?

— Нинішнього року ми плануємо працювати за новою концепцією. Поіншому формуватимемо тарифи. Діяльність стане більш прозорою і ринковою. Всі видання будуть поставлені в однакові умови.

Також ми пропонуватимемо здійснювати передплату газет і журналів через Інтернет. Свою сторінку ми вже маємо. Людина зможе зробити замовлення, не виходячи з дому. Отак сучасні технології приходять на ринок періодичних видань. (Тут Валерій Вікторович задоволено усміхається.)

— Ви бачите тенденції ринку періодики, так би мовити, зсередини. Що показують спостереження?

— По-перше, змінюється територіальне співвідношення передплати і роздрібу: зараз 60 відсотків передплати припадає на регіони, невеличкі міста та села і лише 40 — на мегаполіси. В селах менше можливостей знайти періодику вроздріб. А в містах багатьом зручніше купити газету, ніж передплатити: широкий вибір у кіосках, на газетних розкладках. Але в будь-якому разі вважаю, що у передплати є майбутнє.

По-друге, останніми роками люди віддають перевагу місцевій пресі, а не центральній. Тут також співвідношення приблизно 60 і 40 відсотків. Раніше було навпаки.

Зросла також кількість видань. Принаймні у нашому попередньому каталозі їх було представлено 1100, а тепер — 1352.

— Не помітно, щоб асортимент періодики відчутно зріс. Скоріше за все, більше видавництв стали співпрацювати з вами.

— Ми не вичікуємо, доки до нас прийдуть. Проводимо певні маркетингові дослідження, рекламні акції. Це дає свої результати.

— Дякуємо від усього газетярського серця!

— Користуючись нагодою, хотів би привітати «Голос України» з таким славним ювілеєм. Вважаю, що це одна з найвпливовіших газет. Кожного ранку вона з'являється на моєму столі. Хочу побажати вам успіхів, великих тиражів, зацікавлених читачів. Залишайтеся й надалі такими ж об'єктивними й неупередженими. Можливо, вже час подумати про те, щоб «Голос України» став кольоровим.

Зі сторінок вашої газети хочу привітати всіх з Новим, 2001-м, роком! Особливий привіт колегам і партнерам, які разом з нами займаються розповсюдженням періодичних видань та формуванням інформаційного простору.

Юлія ПОТАПЕНКО.

На знімку Олександра КЛИМЕНКА: Валерій Герасименко.

«Голос України», 3 січня 2001 року. № 1 (2501)

Наш Декамерон...

Секретаріат. Планірка. І всі чимось не задоволені. Потилицю чухає політичний прогнозист Володимир Королюк, останніх «бліх» у своєму розслідуванні виловлює Іван Ілляш, Сергій Лавренюк і Віталій Жежера милуються «Фортуною», у Віталія Судді вона вже є. З глибоким скепсисом і легкою іронією «підпирає» карту України Анатолій Горлов.

Добрий ангел Ніна

Але почати варто не з вахти, а од хвіртки, де щоранку нас зустрічає прекрасна жінка Ніна Курінна. Якщо про двірників кажуть, що вони збивають з ритму весь Париж, то наша Ніна й не снилася Парижу! Ніна підмітає сніг, листя чи каштани й бажає кожному з нас доброго ранку і щоб день наш був світлим, а комусь із дівчат скаже при нагоді: «Ваш чоловік з відрядження повернулися!» У старовинній дієслові «повернулися» стільки домашнього тепла, що іноді не хочеться йти далі, бо знаєш, що там тобі не скажуть нічого кращого, ніж сказала Ніна. Але йдеш, бо треба.

Ніхто не назавжди

За вахтою, як у казці, три дороги: праворуч, ліворуч і прямо. Це колишня школа, і тут багато таємних закапелків, і аура школи не вивітрюється, попри всі перебудови, які були до нас і вже при нас. Господарі кабінетів змінюються, але іноді відчиняєш якісь двері й на мить бачиш когось, хто мешкав тут літ п'ятьсім тому й кого вже нема на світі: наш перший відповідальний секретар, поет Женя Українець, чи Богдан Берекета, наш волинський власкор, чи вусатий-кучерявий дядя Саша Пілат, власкор із Криму, чи коректор Юлія Корнієнко. Царство їм небесне.

Пишіть-заходьте!

Як зроблено книгу «Декамерон»? Це колективна оповідь. Так і тут. Он іде Оля Клейменова, завввідділом листів. Оля з тих рідкісних газетярів, які вміють (а не думають, що вміють) писати про мистецтво й інші високі матерії. «Що в тебе, Олю?» — «Нотатки про мій відділ!» Ось, за принципом «Декамерона», ці нотатки на 7-й сторінці.

Рекламна пауза

Йдемо далі. Там відділ реклами. Без діла не варто заходити, але варто знати: наша газета бюджетна, а чекати милості від бюджету нерозумно. Інколи, якби не цей відділ, нам не було б на що жити. Отже, тел. 449-85-62, клікати Ніну, Олю, Люду. А Саша Власов, майте на увазі, поет і холостяк.

Служба місіс Хадсон

Кожний журналіст (хоча б сам собі) нагадує Шерлока Холмса. А в Холмса є місіс Хадсон, що дбає про ранкову вівсянку й комфорт у домі. Наша «місіс Хадсон» — це передусім Наталя Павлівна Ткач. У неї, в підвалі, є склад канцтоварів, де згадуєш 1 вересня і мрієш, що написав би на цих пачках паперу, ще чистого-безгрішного! До цієї служби належить ще один підвальчик (як іти прямо од вахти), там столяр Віктор Миколайович Карпенко, електрик Володя Горбач, сантехнік Олександр Надточій, з ними сидів би годинами, бо там — недоступна нам благородна ручна робота, за якою скучає кожна нормальна людина.

Уточнення маршруту

Далі в кутку буфет, звідси по сходах можна йти нагору, повз кабінети Правденка й Горлова. Але якщо зранку не хочете зустрічі з ними (ах, школа!), то краще підійматися протилежним крилом, де начальство буває рідко. (А про те, які вони, читайте на 6-й сторінці).

Правники — ліворуч

Отже, йдемо першим поверхом назад. По ліву руку од вахти — кабінет юристів. Когось із них завжди нема: судяться за наші гріхи, нашу необачність чи, точніш, проти тих, кому кортить на нас заробити (нам, було, й мільйони виставляли!). І ми, хвала юристам, ще сидимо тут, а не деінде. Ось вони: усміхнений Сергій Демський,

серйозний (по молодості) Саша Кумейко і Марина Ковальчук, схожа на давньоєгипетську царівну.

Протитанковий взвод

Там і кімната водіїв: Миколи Михайленка, Володимира Ілюченка, Володимира Березинця, Олександра Сімороза... Бачиш їх і почуваєшся справжнім газетярем: є що згадати. Під час путчу 91-го була чутка, що Київ оточили танки. Ми перевіряли це разом з водіями. Танків не знайшли. А враження бойової дружби лишилось. І щоразу, як їдемо у відрядження, скажімо, на дні «Голосу України», почуття це зміцнюється.

Специфіка жанру

А тепер ходімо поверхом нижче, аби згадати, що тема свободи в цих стінах таки актуальна. Адже «ГУ» народилася на останньому році класичної радвлади, і гасло «Влада Радам!» з першої сторінки знято лиш недавно. Парламентська газета специфічна, бо мусить бути толерантною до всіх. А «всі» — різні. Одного разу автор цих рядків їхав у машині з головою провінційної райради. Той командував по мобільнику підлеглими і робив це показ, мовляв, знай наших! Потім запитав зверхньо: «А чого ваша газета така погана?» — «Які ви, такі й ми!» — «А я через тиждень переходжу в райадміністрацію!» — промимрив той. Звісно, не всі такі, але вони є, і саме вони нас люблять, щоб ти їх красиво «озвучив» замість мікрофона або «написав так, як би вони хотіли сказати». Цікаво, що в парламентському відділі «ГУ» працюють якраз не «мікрофони»: поет Сергій Лавренюк, який свої вірші друкує більше за кордоном, ніж в Україні. Користуючись Різдвом, гукає меценатів проінвестувати кілька поетичних збірок, бо де у поета гроші. Юліана Шевчук, котра (коли?!) пише гарну прозу. Остання її повість — «Межа» — про відвічну боротьбу добра і зла. Не подумайте, що в парламенті. Анатолій Карась — кіносценарист, лауреат Шевченківської премії за документальну дилогію «Липневі грози». Днями він мав нагоду для виставлення чергового «могоричу» — його кіносценарій «Медаліст» номіновано на конкурсі «Коронація слова». Володя Королюк, у якого темперамент швидше спортивного, аніж політичного оглядача. А він також поет.

Талант із сумними очима

Слово «талант» надто туманне, точніше буде —професійна совість. У кого вона є, у того очі сумні. Це — про Люду Коханець. Очі в неї великі. Коханець —по-чоловічому невідмінюване прізвище. Те, що вона робить, — теж по-чоловічому. В її кабінеті висить аркуш паперу з силуетом руки відомого абрека. В Чечні цей папір не був Люді перепусткою, бо там і так її знають. Він був перепусткою в Україні — для місцевих бандитів. Хоча Люду Коханець люблять усі. Навіть ті, хто не любить. У неї є кіт Звіад. Якось приїхав хтось із грузинів-звіадистів. Глянув на кота й спитав: «Сподіваюсь, це хоч не вона, а він?» Звісно, що Він, чи Люда тримала б кицьку?

У тім же кабінеті третього поверху працює Толя Бень. «Толю, що робиш у вільний час?» — «Пишу про те, чого не дають написати на роботі!». Він — відомий викривальник мафії. Книжки про це пише. Та їх торговці на книжкових базарах побоюються мати на розкладках. Тим часом кажуть: «Мафія безсмертна. Мо' через десяток-другий років...» А Толя не зважає. Пише.

Про славу

На цім же поверсі — спортивний оглядач Вітя Браницький. Ця робота невдячна, як і в парламентського оглядача: як наші виграють, публіці не до тебе, а як програють, публіка сердиться на тебе. Та Браницький мудрий, всюдисущо-непомітний і не шукає зайвої слави. Бо слава — річ двояка. От був випадок. Працює у нас Володимир Якович Сіробаба, фронтовик, газетяр-патріарх, колишній редактор «Радянської України». І якось, на початку 90-х, до нас прийшов дядько з рюкзаком компромату (тоді багато таких ходило), побачив на дверях табличку «Сіробаба» і закричав: «Ага, комуняко, ось я тебе і знайшов!» І нам те колись буде. А поки що читайте про нього на 6-й сторінці.

Борисенко

Є журналісти, яким довіряються не лише дівчата, що було б не дивно, а й високі посадові особи. Такий Сергій Борисенко (Влад, Вусатий, Чорний). Якось один колишній міністр фінансів довірив йому цифру, яку, очевидно, не варто було засвічувати. Борисенко тут же видав її у світ. Міністр зліг у Феофанію: інфаркт. А Сергій, добра душа, зателефонував просто в палату: як здоров'я? «Ти й тут мене знайшов?!» — закричав у трубку довірливий міністр. Не повірите, але вони помирилися! Із Сергієм неможливо не помиритися, навіть ідучи у відставку. А ось і він. «Що несеш?» — «Уривок з мемуарів про відділ новин!»

Оля

У кутовій кімнаті можна застати Олю Ваулину. Іноді, бо вона то в Боснії, то ще десь у гарячому місці. Оля пише про соціальні проблеми, тобто про людські сльози, але її саму ми бачили в сльозах лише раз, і то по телевізору. Дивимось — плаче! Чому? Бо десь на полігоні їй дали кинути газову гранату, а протигаз не дали. Маленька, худенька, але хоробрості, енергії й іронії — на трьох.

Іван

За спиною в автора цих рядків, за стіною, кабінет класного журналіста Івана Ілляша. Іван дуже просив про нього не писати. Гаразд. Мені просто тепло від твого сусідства, Іване. Хоча і звуть його «начальником Чукотки». Він у тому краю був редактором газети. Владний. І не боїться жодних морозів. У тенісці й тепер, узимку, ходить по редакції. Дивишся — холодно, заговориш —на душі теплішає.

«Барі єріко!»

Через коридор навскоси — кабінет Жені Церунян,

(Закінчення на 9-й стор.).

редактора «Арагацу», одного з шести національних додатків до «ГУ». Ми з пані Женею вітаємось по-вірменськи — «Барі луйс!» вранці й «Барі єріко!» —ввечері, і то часто, бо пані Женя допізна не йде додому, бо її дім — Вірменія, а це далеко.

Новини з N-го кілометра

Вони злітаються сюди, до Наталки Пахолок —стенографістки, комп'ютерниці, секретаря кормережі. Диктують Наталці щодня в номер і парламентські наші «акули пера», і власні кореспонденти, усі, хто поспішає донести інформацію свіжою. І Наталка — як бджілка. Вона завжди на зв'язку...

Про тих, хто пише з N-го кілометра, читайте на 8-й сторінці.

Другий поверх

Там ми ще не були, а саме там серцевина редакції, там, навіть не в день зарплати, можна зустріти всіх нас. Саме сюди варто водити екскурсії, тут кабінети трьох заступників редактора — Горлова, Судді і Бровченка, тут секретаріат, комп'ютерники, верстка. Іноді здається, що це той поверх, який міг би обійтися без усіх нас. Але це тільки здається.

Роман

Там є Рома Гущин. Верстальник од Бога. Здається, Роман нічого не читає. Він просто бере на долоню пачку наших «заміток», зважує її, потім скидає з пачки один невагомий аркушик і каже: «Оце — полоса!», й не помилиться ніколи. І це — вищий клас професіоналізму.

Сад за залізними дверима

Залізні двері, набірний цех. Там — дівчата. Дивно, але за десять літ з декотрими з них автор цих рядків не перемовився і словом. Дуже хотілося перемовитись (хоча б про справу), але от біда — вони знають справу й без слів. А примха моєї професії — все ословеснити. Тому для мене ці дівчата ось що: Наталя Позняк —народна пісенька, Лариса Северинчук — марш, Олена Ярошенко — сонет Петрарки, Таня Увєрова — сонет Шекспіра, Олена Дзюба — пісенька без слів, Іра Литвинова — те саме, але зі словами. А всі вони разом схожі на вишневий сад, над яким кружляють і гудуть, мов два хрущі з Шевченкового вірша, ветерани верстки, Олексій Бондаренко й Леонід Підлужний. І я їм заздрю, бо вони знають слова, потрібні тут.

«Верховная Довольная»

Щоб робити газету, треба всього 250 слів, решта —варіації! Але й при цьому можна наробити чимало помилок. На те є літредактори. Вони знають про нас багато смішного. А ми ж амбітні! Тому ми вимовляємо їх імена шанобливо (тут прийшла Тамара Іванівна Баштанник — одна з них, найколоритніша — і сказала: якщо списком, то не треба! Гаразд — ми вас любимо!)

Газета двомовна, потрібен переклад. Перекладати вміє й комп'ютер, але він тупуватий: «Верховна Рада» в нього — «Верховная Довольная», а «армія пішла на Захід» — «армия ушла на Мероприятие»! А перекладачі роблять це так, що й ми краще не зробили б. Уклін їм — Наталці Миколаївні, Ірині Костянтинівні, Дімі Коновалову, Олені Скрипці...

Лапка

Наша Маргарита Клименко — літредактор за штатом і «Лапка» — за багатьма асоціаціями.

Некабінетна вона якась, домашня. Раніше часто бачив її в одній кав'ярні. З'ясувалося, що Лапку задовольняє лише тамтешній сорт, ціна і спосіб заварювання. Це, мабуть, не дрібниці, бо важко зрозуміти, що, власне, є для неї дрібницею. Вичитуючи якийсь оригінал, вона механічно міняє словосполучення «как и раньше» на «прежде». Нічиї «каки» через Лапку не пройдуть.

Ахтунг! Суддя ін дер люфт!

Віталій Іванович Суддя. У нього таке прізвище. Ми звикли, а люди іноді плутають його кабінет з юридичним відділом. Але то не його клопіт. Він заступник редактора у справах секретаріату. Це потребує і справді суддівського характеру. Дивно, але він при цьому не втратив душевної наївності, властивої швидше людині, яка пише, а не яка керує. Це має такий вигляд: Суддя іде другим поверхом, а перед ним лине шепіт, як у фронтовому ефірі: «Ахтунг! Зараз спитає про повітрячко!» Тобто за хронічної нестачі газетної площі він вимагатиме від верстки, щоб було «повітрячко», або, простіше кажучи, якісь незісповані словом порожні місця. Ця його пристрасть — метафізична, і це чудово, бо ми часом забуваємо, що в нашій справі найліпші речі часом виходять саме з «повітрячка», з нічого, а не з безглуздої достовірності. А пише він добре. Та мало.

Острів свободи

Утім, коли справді хочете подалі од начальства і суєти мирської, летіть звідси прямо на четвертий поверх. Там Острів свободи, або відділ зарубіжних новин. Це на одшибі, куди редакційні новини доходять останніми, а міжнародні — першими. Там аура школи свіжа, бо всі молоді, там є свобода фантазій, бо ці люди не раз бачили Європу, і не лише її. Там чути арабську, французьку, англійську, туди дзвонить з Німеччини Валя Писанська. Там ви можете пересидіти, поки в Україні (і в «ГУ») новини надто похмурі. Там Яна Стадільна й Олег Денисов, там Наталка Філіпчук і Толя Марциновський (якщо він не в Страсбурзі — це про Толю часто кажуть Наталці: «Ваш чоловік повернулися...»)

Орлик

Смішно сказати, але наша газета починалася з друкарських машинок і рукописів з чорнильними кляксами. Від тих часів: Катя Бойко, Аля Бадей, Надя Лукіна, Таня Петровська. В ті часи наш нинішній комп'ютерний начальник Олександр Орлик працював, подейкують, у недоступній простій людині галузі виробництва крилатих ракет. Він, здається, назавжди зберіг щось звідти: проникливий сталево-сірий погляд і вміння мовчати.

«Юзери» в режимі паніки

Чи багато хто зможе, зберігаючи спокій, щодня розтлумачувати елементарні (з їх точки зору) речі сотні «чайників», відшукувати і оживляти загублені файли, ремонтувати «вбиті» клавіатури та «миші» і при цьому зберігати добрий гумор? Наш системний інженер Юрій Ісаченко — може. Його впевненість у тому, що все в цьому світі мусить мати здоровий глузд, у поєднанні з тонкою іронією справді розумної людини ставить його рідкісні коментарі з приводу наших політичних реалій в один ряд із витворами Шендеровича і навіть Жванецького. Коли він іде у відпустку, всі «юзери» нашої редакції поринають у тиху паніку і в цьому стані якось дотягують до його повернення, в перший же день звалюючи на Юрія Юрійовича лавину турбот. І всі поверхи скандують його ім'я, і всі відвідувачі запитують: у вас свято? Так — Юрко повернувся!

Світлана

Був час, коли наш наклад сягав майже мільйона. Але кожний журналіст знає: пишеш завжди не для мільйона, і не для ста тисяч, а для когось одного, хто десь тут, близько. Принаймні найтрепетніший і найсолодший початковий імпульс писання — це коли уявиш собі, як засвітиться обличчя цієї людини, коли вона читатиме тебе. Таких людей завжди небагато, навіть менше, ніж тих, хто пише. Серед них (принаймні для автора цих рядків) — заступник редактора Світлана Писаренко. Мабуть, її ім'я відповідає вмінню світитися, коли читає чужі тексти.

Коли писати не хочеться

Тепер, коли пишу ці рядки — саме той випадок, він буває (за великим рахунком) раз на рік, коли в наших стінах збираються всі власкори. Де там писати! В коридорах галас, і хочеться туди, послухати полтавську говірку Григорія Гриня, й галицьку вишукану — Оксани Теленчі, й буковинську скоромовку Василя Бабуха, і одеську статечність Георгія Воротнюка, і... Анатолій Солонський колись добирав власкорів (хлопців), здається, за зростом (гренадери!) і за голосами, бо співають вони превчудово, коли приїжджають. Ось і нині... Ні, я закругляюся!

Газета не гумова!

Ця прикра мудрість, на жаль, відома кожному з нас. І сам перед собою виправдовуюся словами, що ними розпочинав цю статтю, яка не піддається завершенню: якщо когось не згадав і не написав про когось — отже, з тими, незгаданими, ще довго не попрощаюся, і це добре!

Віталій ЖЕЖЕРА.

У номер

Метафоро, моя царице...

Нема на світі нічого цікавішого, аніж метафори життя. Приїжджаю до Яворова, знаходжу там столітнього чоботаря — героя рубрики «Ровесники століття» і, зобачивши його, мало не втрачаю дар мови. Переді мною —викапаний Віталій Жежера. Той самий погляд, той самий ніс і зріст. Чоботар показує мені пару щойно зроблених чудових чобіт, які він змайстрував для комфортної мандрівки у кращий світ, бо негоже йти Туди босоніж і голіруч. Трохи згодом чую щось схоже від Віталія: «Я щодня прибираю тут (про робочий кабінет. — *Авт.*). Боюсь впасти і залишити стіл неприбраним...»

Його кабінет постійно відчинений навстіж — чи не єдиний у редакції. Віталій подався кудись, а світло горить, сумка на столі — розчахнута. Це — також прикмета, а може, натяк: «Беріть, люди добрі, я не шкодую...». Чужі до редакції не приходять без супроводу, та все ж інші мої колеги обачливі: відлучаючись, неодмінно зачиняють двері на ключ.

Підозрюю, що Віталій — театральний критик за першим фахом і першою любов'ю — нищечком грає роль Гамлета. Бути чи не бути. Щодня. Для себе. Днями зізнався мені у «страшному» гріхові: «Я вбив кількох людей. У собі самому». Не позував і не кокетував. Здавалось, щиро страждав... Моя 12-літня донька Марта побачила, як я в муках «народжую» слово про колегу, потерпаючи, що він не впізнає себе, і попрохала дозволу дописати один рядок: «Пане Віталію, коли я вас бачу або чую по телефону, мені робиться дуже весело. Сама не знаю чому». Оце так «кілер» — діти сміються...

Боюсь, що Жежерина любов до слова-немовляти, народженого чи ще ненародженого, а лише зачатого, — у сприйнятті молодших колег — якесь дивацтво. Пригадую епізод. Уранці, коли всі наелектризовані біганиною «в номер», він кличе молодого колегу на розмову: «Валерчику, я чув, що сьогодні ти потрапив в автомобільну пробку, тому й спізнився на роботу. Я веду номер, там є знімок на цю тему, потрібна текстівка на 30—40 рядочків. Чи не міг би ти написати?» Валерчик дивиться на Жежеру так, наче той звернувся японською мовою, і на його обличчі неважко прочитати протест. «Гаразд, — продовжує Жежера.—Може, ти розповів би мені, як це було? Я сам напишу».

Помітила за роки співпраці, що навіть до чужих метафор він ставиться, як ... наркоман до зілля. Загорається, очі починають блищати. Одного разу розповідаю йому сюжет: 102-літній січовий стрілець понад півстоліття керував церковним хором. Його малий правнук повністю вивчив службу Божу і тепер співає вдома «Господу помолимось...», а батьків змушує підспівувати, бо інакше «Бог вас покарає». Віталій аж підстрибує від нетерплячки: «То ти вже написала про це чи ні?» Він заборонив мені розповідати сюжети із записника, бо «потім не напишеш». Зауважив прикмету: вихлюпнуся в розмові — і наче хтось невидимий вкраде потрібні слова й думки. Здавалося б, що йому до чужих сюжетів? Нинішня журналістика — егоцентрична. Віталій Жежера у ній — наче релікт.

Поділився нещодавно: «Мені часто сниться сон: іду я в свою рідну Сулимівку, минаю села, яких уже немає. Мабуть, це дорога Туди...»

Пораджу читачам цілком щиро: читайте Віталія Жежеру, і ви побачите «між рядками» хоча б камінчик із дороги, котра веде ТУДИ.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Фотокамерний сюжет

Перегорнувши старі підшивки «Голосу», ви можете переконатися, що наші фотокори зафіксували на плівку всі основні сюжети останнього десятиліття. І те, що колись здавалось незначним, тепер — реліквія. Той самий В'ячеслав Чорновіл, присутність якого в кадрі свого часу була як рутинна робота і для фотокора, і для самого Чорновола, тепер належить історії, як внесення прапора до парламенту, війна на Балканах чи інші миттєвості минулого. Повсякденність, немов комарик у краплі бурштину, стала коштовністю. А робота ця — мовчазна. Пригадується, був у нас заввідділом ілюстрації Володя Кисельов, трохи педант. А це були ще ті часи, коли від начальника вимагалося писати характеристики на підлеглих. Володя й написав, на всіх трьох фотокорів, а в кінці кожної характеристики стояла фраза: «Такий-то — цікавий співрозмовник». Ця фраза стала крилатою — бо про фотокорів таке можна сказати лиш вельми умовно. Тобто з цими хлопцями справді є про що говорити, але не словами. А заради цього раз на десять літ варто побачити їх. Ось вони —Сашко Клименко в Боснії, Сергій Ковальчук на якомусь засіданні парламенту і Юрій Венгереш у природному для нього ліричному середовищі. Зараз вилетить пташка...

Є про що говорити, але не словами

СПЛАВ... або Колами по Десні

Автор цих рядків відпочиває.

Вони, головред, важко відкинулися на спинку крісла. Заплющили очі. Ми, присутні у кабінеті, добре розуміємо Їхній стан. Ціни на папір стрибають, мов скажені. Коштів — катма. А щодня з Верховної Ради вал — текстів законів, різних офіційних матеріалів, депутатських опусів. І всі з вимогою: не скорочувати... За хвилину—другу вони тяжко зітхнули й ледь чутно проказали: — Як усе остогидло. Кинути б оце все геть і податися кудись, щоб не чути й не бачити нічого й нікого.

Вони зробили паузу й проказали далі вже іншим тоном:

— А чи не чкурнути нам, мої любі друзі, на річку. Спорудити плотика, і хай несе він нас течією... І жодних вам клопотів. Краса! Як ви?

— Чудово, чудово, Сергію Макаровичу, — найшвидше за інших оговтався після заціпеніння першзаст Анатолій Горлов і бадьоро закинув голову назад. Наче молодий лошак. Досі бліде, обличчя автора враз посиніло. Бо відразу втямив, кому доведеться займатися майструванням отого плоту.

А тим часом радісне збудження перейшло в палке «одобрямс», і черговий непростий задум головреда почав матеріалізовуватися.

І ось, нарешті, той щасливий червневий день настав. Але яка прикрість! Київ плавав у воді... Дощ лив не те що з відра — з бочок. Куди такої негоди вирушати? — постало, зрозуміло, запитання у кожного з мандрівників. Але сумніви тут же розчинялися і зникали, бо кожен добре знає вдачу головреда ще зі студентських років. Аж ніяк не завжди можна вмовити їх змінити намір чи думку. Цьому ми ретельно вчимося в них, як у класика. Телефонні дзвінки їм додому були ще одним переконливим свідченням того. Бо у відповідь чули тверде і рішуче: «Їдемо!»

У призначений час усі, як один, — біля їхнього будинку. Чекаємо, а вони ж з'являються.

Наближаємось непевно до квартири і за дверима чуємо: «Не поїдеш — і край!»

... Тим часом головред непомітно прослизають повз нас у двері, і тільки на східцях ми втямлюємо: без нас навряд чи вони подолали б живий квартирний бар'єр.

А злива не вщухає і вносить істотні корективи до нашого генплану. Такої негоди пхатися аж до Батурина, щоб потім Сеймом потрапити на Десну, а нею, може, вдасться — до Дніпра і до Києва,— якось перекортіло.

Та на обачливі сумніви пролунуло владне головредівське:

— Жодних корективів. Уперед до Батурина!

Довелося втрутитися першзасту, і наш генплан почав зазнавати істотних змін. Зупиняємось одразу за Черніговом. Вивантажуємося, стримуючи незбагненні почуття перед невідомою мандрівкою. Коли дійшла черга до плавзасобу, головред насупилися і застигли в очікуванні замінника. Та коли диво-човна, що його забезпечив наш власкор на Чернігівщині Сергій Павленко, надули, вони повеселішали:

— А воно справді наче нічого. Просторо і оригінально.

Ми почали дружно завантажувати речі. Спершу, як годиться, кожен умостив зручно свою сумку. Але що це? Коли поставили ящики — один з... пивом, другий — з мінералкою («інше» було заховане від головреда і першзаста так, що потім порушники заборони і самі насилу знайшли), вони чомусь перекосилися і... пішли на дно. А за ними газова плита, балончики, каструлі й сумки. Спробували зрушити човна з місця — дзуськи. Він намертво вчепився в піщаний берег і без буксира навряд чи зрушив би з місця.

Слідча група зупинила захеканих хлопців і коротко доповіла: «Повітря з днища виходить, бо десь є дірка, і тому накачувати — зайве».

Отакої! Оце сплавилися! Спасибі першзасту, що хоч до Батурина не попхалися... Ото було б! Як нерідко трапляється, вихід пропонує той самий головред:

— Накачуйте спальні матраци, кладіть їх на дно і якось мо...

Витягаємо вантаж. А згодом — вкладаємо назад. У декого виникає бажання відпочити. А дощик, хоч і вщух трохи, продовжував освіжати наші буйні голови.

Нарешті вмощуємося посеред перекошених вантажів — дно і з матрацами проганяється. Та вже обходимося власними силами і відчалюємо. Нараз навіть дощ вгамувався, і небо почало яснішати. Боже, яка розумна і добра природа! Змилувалася над нами.

Задума. Переважно глибока. (У центрі, як заведено, головред, ліворуч — першзаст, а праворуч — їхній однокурсник-радіожурналіст. По секрету: сина цього однокурсника наше начальство «пригріло» в «Голосі України», і з нього вже сформувався добрий журналіст).

А тим часом наш дірявий плавзасіб демонструє нам свої технічні можливості. Оскільки він мав восьмикутну форму, то чомусь намагався не так рухатися вперед, як кружляти майже на місці. І що сильніше ми налягали на весла, то швидше човен крутився на всі боки. Стрімка течія також цьому сприяла. А відтак наш поступ уперед далі більше уповільнювався. І все ж ми якось рухалися. Наша швидкість давала змогу численним рибалкам і відпочивальникам на березі добре розгледіти нас. У поглядах декотрих з них було неприховане співчуття як до постраждалих.

Річ у тім, що цей, виготовлений іще, мабуть, невдовзі після громадянської війни, човен призначено для врятування військових на воді. Його у разі потреби скидають потерпілим з літака. Тому й площа в нього чимала, і міцний такий, наче... Декому вочевидь здавалося, що ми не те що інопланетяни, але чомусь гепнулися з неба. Дощака-то он який був! Все може трапитися.

Повільно, але пливемо. От тільки куди?

Е, та про це добре знав тільки наш першзаст Горлов. Він наказав водіям про всяк випадок чекати нас біля мосту, що на трасі з Києва до Чернігова... Розгадуєте його стратегічний задум? Отож!

Спасибі Анатолію Федоровичу, що зберіг мільярди наших нервових клітин і раніше повідомив про своє секретне рішення. Бачили б ви, як дякували йому головред. То була хвилююча картина, чергове визнання безпомилковості його рішень з кадрових питань. А водія «Газелі» нам стало шкода. Він геть знервувався, бо вже втратив будь-яку надію дочекатися нас. Ще б пак! Якихось півтора кілометра ми подолали майже за три години. Неважко уявити швидкість нашого дивочовна.

Витягаємо вантаж, завантажуємось у «Газель» і —мчимо... у напрямку Києва. У тих, хто вже добре відпочив після безкінечного накачування днища, перетаскування вантажу, була можливість перевести подих. Та недовго. Бо хвилин за тридцять наша «Газель» розбудила їх різким поворотом праворуч —знову до Десни. Отже, знову вивантажуємося.

Стали на рейд неподалік Остра. Є таке славне місто на Десні. Головред запевнили: у нього тут є знайомі, то коли щось, так той... Одне слово, не хвилюйтеся. І все ж коли «Газель» від'їжджала, у декого був неприхований смуток в очах... Адже дно діряве, водичку постійно треба вихлюпувати. І швидкість...

Та вже якось призвичаїлися, змирилися з тією швидкістю, прилаштувалися до гірського рельєфу речей і навчилися розминати спину від нерівного сидіння.

Сплавляємося. І час від часу так не терпиться дізнатися, а скільки кеме до тих родичів чи знайомих головреда. Хоча б удома були!

— Скажіть, будь ласка, скільки до Остра? — запитуємо в рибалки, який нарешті зустрівся. Щось їх мало було того дня. Чи мо' наша шхуна відлякувала декотрих? Хтозна.

— Та кілометрів з десять, — відповів рибалка. — Це якщо водою, а навпростець, може, з п'ять, не більше.

Повеселішали ми — зовсім поряд.

Та невдовзі вже інший рибалка, якого ми уздріли, розчарував:

— Та так кілометрів з двадцять, річка тут сильно петляє, тому й відстань буде така, —додає чи то співчутливо, чи то пояснюючи, чому двадцять, а не два. А ще він чомусь співчутливо так похитує головою. Може, через те, що сонце вже майже лежало на воді. Про який там Остер може бути мова?

Рибалки, яких зустрічали потім, не зменшували кілометраж, і відчуття тривоги поволі охоплювало нас...

Переночували, а наступного дня ще й зоря не встала, а першзаст звелів усім сідати до човна. І ми слухали півнів далеченько, метрів за 200 від того місця, де ночували. А що, знай наших!

Наступного дня ми навіть чекали «Газель». Хвилин так з 10—15. Бо авто запізнилося години на дві... Дорогою щось там зіпсувалося.

У понеділок ми не їхали міським транспортом, птахами летіли до редакції. Нас зустрічали, немов героїв космосу, і багато хто не приховував заздрощів. А ми трималися гордо, але ухилялися від розповіді, як там нам плавалося — відпочивалося. А до роботи всіх вабило — не відірвати. І таке все гарне й миле стало: як на світ народилися. Ось він, результат змістовного і якісного відпочинку!

Пригадував
і розголошував деякі таємниці
Яків ГАЛЬЧЕНКО.
Фото з особистого архіву
головреда.

Хоч ти скажи, скільки ж до того Остра?..

ЗАМІСТЬ ЕПІЛОГУ. А Сергій Павленко «покарання» зазнав. Наступного року разом з автором цих рядків (відповідальним тоді за технічний стан плавзасобу) весь час сидів на веслах. Човни вже були інші...

Тепер, коли заходить мова про сплав наступного літа, у нас з ним таке велике бажання працювати — не переповісти вам словами. І неодмінно з великою насолодою, як полюбляють бажати наш головред, а з ними інколи згоден і першзаст. Згодні навіть у вихідні дні і у всі підряд свята.

Щастя, добра, міцного здоров'я вам, наші добрі і терплячі друзі-читачі! Гарних вам човнів і веслярів, надійних та міцних! І такого ж нестерпного, як у нас, бажання працювати!

Шануймося!

Книга одкровень

(З епістолярного щоденника)

Орфографію дописувачів збережено. З етичних причин названо не всіх авторів листів. Та, як казав сучасний філософ Мішель Фуко, «яка різниця, хто писав?» Люди взаємозамінні та смертні, проте нетлінні рукописи.

Понеділок

Удова із Закарпаття попросила віддати її листа Аллі Пугачовій. Невже вважає Пугачову співробітницею нашого відділу? Вчиталися у послання до газети, зрозуміли — ні. І таки спробували передати листа. Щоправда, невідомо, чи знайшов він адресата.

...Це у нас — «не відділ, а скаженство»? Намагаюся тримати себе в руках, парируючи по телефону невідомому. Хто його знає, може, він і правий? Часом і справді ледь вистачає душевної твердості не переваритися з усією країною. А подекуди танеш від слів:

«Передплачую лише вашу газету. Без неї я наче сліпий та глухий. Живу один, й ніхто мені нічим не допомагає. Маю пільги на медикаменти, тільки вони лише на папері. Хворію на численні хвороби. Грошей на операцію немає. Та в газеті не можу собі відмовити».

(Іван Шульга. Горлівка Донецької області.)

Вівторок

Якщо інші відділи — «зовнішні» голоси України, то ми — «внутрішні». Навіть колеги не здогадуються про кайф, що його отримуємо, коли вдається комусь допомогти. Адже не все випливає на газетні сторінки. Хату для багатодітної мами знайшли. Паркан на метр пересунули (дрібниця? Це вам так здається). Залучили спонсорів для купівлі ліків самотній бабусі. Підшукали сорокарічній Тетяні чоловіка з просторою хатою. Вплинули на комунслужби: у під'їзд знову ходить ліфт, а в квартирі не течуть крани.

«Випишіть мені заклади, де вчаться на гардеробщицю. Після якого класу туди приймають?»

(Майбутня абітурієнтка з Волині.)

Наші бійці невидимого фронту — самі жінки без мечів та забрал. Ніякі не суфражистки і не амазонки. Це дві бджілки-обліковиці: Люда Корніюк та Оксана Калугіна (**на знімку ліворуч**). Заступник завідділом — Марія Давиденко (**на знімку праворуч**), аксакал нашої справи, видатний графолог, психолог, соціолог. На листах вона могла б захистити докторську, тільки часу не має, бо вона ще й голова редакційного профкому. Кореспондент Юлечка Потапенко співчуває всім — від мурахи до 100-літньої бабусі і тягне віз епістолярної буденності.

Середа

«Наш 70-річний дідусь написав вірша. А бабуся каже, що це — справжня пісня про Україну... Бабуся каже, що дідусь з вашою газетою спить».

(З листа до Верховної Ради від третьокласників Олі та Сергійка Кекісів з Бершаді Вінницької області.)

Звичайно, хлопці нам не завадили б. Принаймні, боронили б від агресивних відвідувачів. Рятує нас терпіння і, мабуть, усе-таки чоловіча сила духу. Не кожен спроможний починати робочий день зі звісток про чиїсь біди: у відділі листів це — норма. Або ж вертатися додому з усвідомленням, що нічим зарадити не можеш. Як, приміром, цьому постійному авторові:

«Здрастуй, Олю! Живу в дурдомі. Закрили мене сюди ці фашисти в білих халатах. А я зовсім не дурень. Визволіть мене звідси!..»

Четвер

У грудні пошти більше. Народ перезбуджений і у сплячку не впадає. Навіть позбавлені пальців на руках протягом довгих вечорів виводять ногами закарлючки. Другі позичають ручки та переносять найпотаємніші думки на... туалетний папір. Треті освідчуються в коханні жінкам-політикам на студентських шпаргалках. І вперто намагаються достукатися — чомусь — до Клінтона, Пугачової, Явлінського, Мадонни... Зрозуміло, до перших осіб держави також. Не те щоб люди у нас були такі наївні чи легковірні. Просто перелік адресатів свідчить: газета асоціюється у багатьох із всемогутнім магом.

«Не уявляю собі, що робив би без «ГУ». Буває, сам ходжу на пошту, не дочекавшись листоноші, щоб швидше отримати свою улюблену газету».

(Василь Пучков. Лебедин Сумської області.)

П'ятниця

Усе-таки приємно читати доброзичливі послання. Про лайливі краще не згадувати: свято, що не кажи. Окрім звичайних листів, читачі вправляються і в інших різновидах творчості. Гімни, виступи, скарги, нариси, просто вірші. Зрештою, частівки:

*«Депутаты толчут воду
Годы с президентом.
Пора стребовать народу
с власти алименты».*

(Пенсіонер з Миколаєва.)

Напередодні Нового року-століття-тисячоліття — шквал компліментів та вітальних листівок. Вони дають колосальну змогу забути про жорсткий графік здачі матеріалів, про політичну лихоманку, про все на світі неприємності...

«Вашу газету мої батьки передплачують з початку її виходу, а тепер переважно — на бабусину пенсію. Мама розповідала, що була одна лише перерва, коли не передплачували газету, — півроку. Тоді здавалося, начебто чогось не вистачає. Особливо в дні страшної ожеледиці. Газета — зв'язок зі світом. Сім'я у нас велика: тато, мама, брат, сестра, бабуся і я. Всі знаходять для себе цікаву інформацію. За маминою порадою, багато її знайомих передплатили «ГУ».

(Восьмикласник Роман Кирик з Мигалівців Барського району Вінницької області.)

Або ще, наостанок:

«Від щирого серця вітаємо з усіма святами, особливо —з десятиріччям від дня виходу першого номера вашої газети. Свого часу мене заінтригувала її назва. Потім переконався, що назві відповідають і зміст, і стиль публікацій. Так я став передплатником газети, з якою залишуся на все життя».

(Віталій Сарона з Перекопівки Роменського району Сумської області.)

Ольга КЛЕЙМЕНОВА,
завідуюча відділом листів.

Як зі мною порахувалися

Це закарбувалося в пам'яті, наче колективне фото відділу новин. У самісінькому центрі — кучерява Ганка Романцова: такий тип жінок нагадує про те, чого ви, як чоловік, у період парубкування скоїти таки не встигли.

У її очах було стільки суму, як буває у господаря цуценяти, яке десь завіялося. Вона ніжно вклала мені до рук якісь папери з титульним аркушем від одного з гірничо-збагачувальних комбінатів.

— Жежерчик приніс і просив, коли з нулями розберешся, повідомити про суму позову.

Якщо відділ як води в рот набирає, це означає, що хтось ускочив у халепу. Схоже було, що я і є цей хтось. А коли Костик Паришкура, який сидів поруч з Романцовою, тиснув на свої знання економіки, чекай будь-якої халепи. Цього разу він багатозначно сказав: «Раніше мали справу з двома нулями (і кхекнув), а за гіперінфляції маємо справу з набагато більшою кількістю нулів». Гумор та іронія — це така форма співчуття колезі, який поки що не знає, з якої причини йому співчувають.

Дядечко з міністерства не гірший за тіточку з Бразилії

Утім, я вже здогадувався. Одна з керівниць мінфінівських управлінь попросила мене через газету «вплинути» на злісних неплатників орендної плати. За випискою міністерства я написав гнівний матеріал, де і фігурував той само комбінат. Рахуючи до обіду цифрові знаки, які тепер вимагали як відшкодування за нібито неправдиву інформацію, я з гордістю думав про силу друкованого слова. Перевірив результат підрахунку нулів у бухгалтерії: виходило, що просять сотні мільйонів карбованців.

— Ти бач скільки за тебе дають! — ніби позаздрив лукавий Жежерчик.

— Такі гроші, — розважливо зауважила Алочка Романчук (ще одна приваблива особа у моїй пам'яті), — на сніданках не зекономиш.

— Подумай про тіточку з Бразилії, — порадив Костя.

— І жодної тобі страховки на цей випадок, — скрушно зітхнула Ганка Романцова.

Рятівну пораду дав куратор відділу (на колективному фото моєї пам'яті Олександр Білик сидить у кріслі на передньому плані): «Оскільки це ще не позов до суду, а лише претензія, пошукай порятунку серед людей впливових».

І я подався на пошуки з розпашілою від поцілунку щокою —благословенням мого начальника відділу Надії Кузнецової.

Вже наступного дня я мав конфіденційну зустріч з одним із заступників міністра фінансів. Дізнавшись про причину візиту і зміст претензії ГЗК, він обурився: «Та правда ж на вашому, а не на їхньому боці!» І на моїх очах поговорив по телефону коротко і душевно з директором комбінату. Той одразу відмовився від своєї претензії. Повертаючись у редакцію, я думав про те, що міністерський дядечко не гірший за тіточку з Бразилії.

Пиво для всіх

Але на душі було солоно: сила слова все ще тримається на резолюціях впливових чиновників.

Відділу я виставив пиво. Були всі. Навіть ті, хто на сьогодні вже пішов з газети. Феноменально: ми старіємо, а газета молодіє.

Прийшло нове, задерикувате плем'я: Михайло Лівандовський, Наталя Яременко, Віталій Краснюк — вони навіть пиво п'ють інакше, ніж ми.

Ганка Романцова після декретної відпустки взяла псевдонім Луканська, за одноіменним прізвищем чоловіка. Відділ тепер має не одного, а трьох безпосередніх керівників. Що мало б потроїти гарантію виходу в світ матеріалів без помилок. На колективному фото всі керівники сидять в кріслах. Вони п'ють пиво не гірше за інших.

А в Мінфіні вже немає того рятівника, що був. Але він вже не потрібен. Часи змінилися. Якщо нині критичні стріли, оминаючи електоратне «молоко», досягають мішені, вона щулиться, вказує на непорозуміння, вдає із себе недоторкану, але мовчки тримає удар. Стріляти в молоко стало ефективніше, ніж в мішень. Попри любов мішеней до благородних напоїв. І нашу відданість пиву.

Сергій МИКОЛАЄВ.

Володимир Сіробаба тверезий у всьому. Навіть у ставленні до боротьби за тверезість

Кажуть, у 70—80 роках тепер уже минулого століття співробітники «Радянської України» щоранку справлялися у місцевій «метеослужбі» — приймальні головного редактора — прогнозом настрою Володимира Яковича. Я особисто такого не пам'ятаю. Можливо, тому, що дистанція між «кором» і головним така велика, що до мене вже не долинали «розкоти гучного грому».

Зате згадую інше. Розпал антиалкогольної боротьби. Скрізь рапортують про створення первинних форпостів тверезості. Наш, чесно сказати, досить помірно і вибірково питущий колектив мовчить. Із благословіння головного редактора, члена Центрального Комітету КПУ. Вже Леонід Кравчук, наш ексідеолог, доповів на Політбюро: член ЦК Сіробаба не зважає на генеральну лінію партії.

Через 15 років цікавлюсь у свого колишнього головного, тепер колеги по «Голосу України» В. Сіробаби його ставленням до суворої партійної моди. «А я уявляв не циркуляр, а виноградники. Постанову ЦК можна було спустити за день, а відродити лозу... На знак солідарності із виноробами я й ризикнув становищем. Хоча розумів: догана не чарка, підкошує більше».

На щастя, не підкосила. Можливо, корінний донбасівець Сіробаба оцінив «конвертованість винограду» ще на фронтах Другої світової (потрапив до окопів він зовсім юним). Можливо, вже після них, коли працював у своїй першій газеті «Дружба» — органі політуправління Південної групи військ. Редакція була у благодатній Софії: змішаного болгарсько-радянського складу. Але я точно знаю, що, підкошений смертю близьких — дружини і сина, власними хворобами, він і в своїй останній газеті «Голос України» зберігає традиційну тверезість мислення і бадьорість духу.

10 років тому наш нинішній головний Сергій Правденко запросив свого колишнього редактора до співпраці: підказуйте, що робити.

— Володимире Яковичу, — питаю на днях, — а що ви нам порадили б не робити?

— Впадати у песимізм, наче ви втомилися від цього світу. Бережіть журналістські таланти і особистості. Прислухайтеся до думки своїх читачів. Пам'ятайте, що у вас, крім пера, має бути і совість.

Пам'ятаємо. І постійно цікавимося «метеозведенням»: самопочуттям нашого ветерана — Володимира Яковича Сіробаби.

З любов'ю і повагою згадувала минулі дні Людмила КОХАНЕЦЬ.

На знімку: Володимир СІРОБАБА.
Фото з архіву «ГУ».

Новини з N-го кілометра

Якби не він, хто обертав би Землю?

За всіма ознаками, Михайло Василашко — це наш український Бетмен. Власний кореспондент «ГУ» у Хмельницькій області — добрий супермен з манією допомагати, розтягувати батут для тих, хто того потребує. І без маски та довгої накидки він — натура таємнича.

Навіть «посвячені» далеко не завжди здогадаються, що в його душі і чи він сам не потребує братерської підтримки. Хоча людей — випадкових та справді співчутливих, «своїх» — навколо нього завжди товчеться безліч. Такий він в уявленні всіх самодостатній, відважний та незалежний. Це також дає привід говорити про нього, як про універсального героя. І, передусім, журналіста, який усе поставив на служіння нашій невдячній справі.

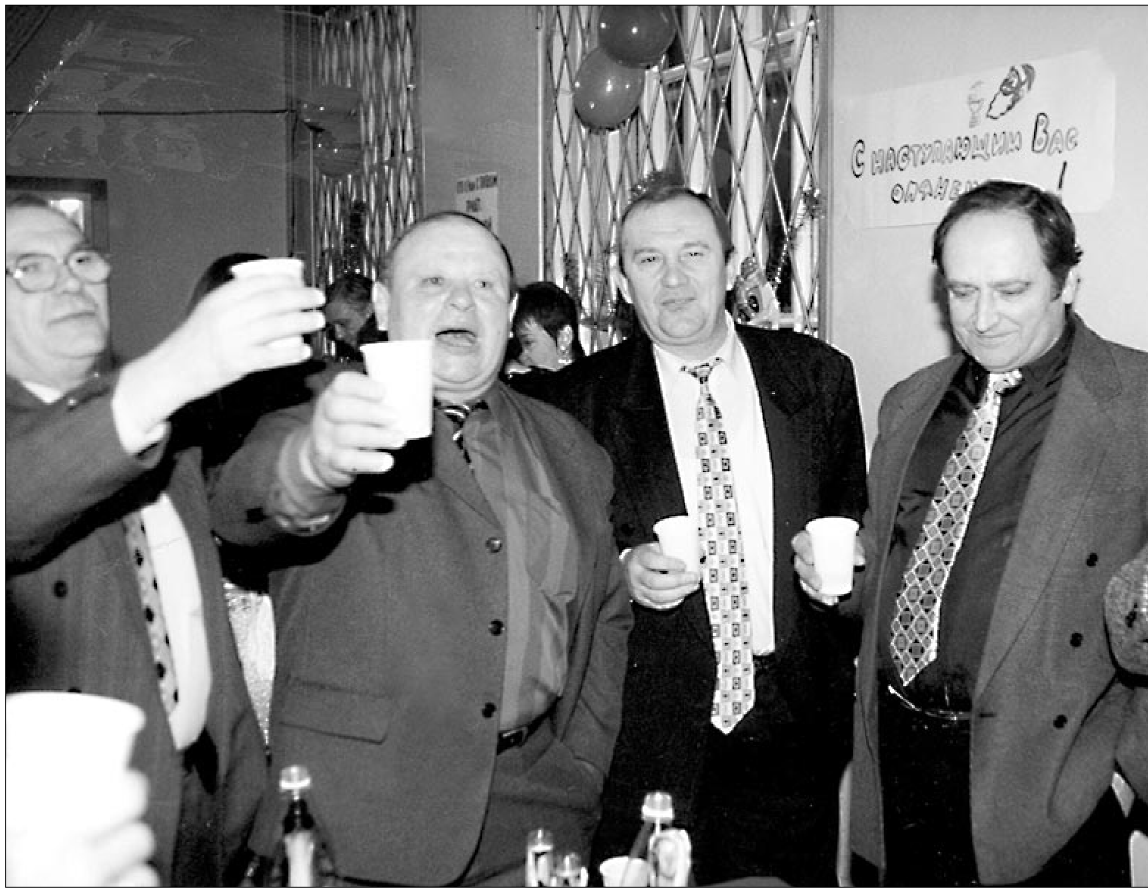
Кого ще можна з такою впевненістю зарахувати до її хронікерів? Михайло Федорович досі зберігає друковані та рукописні архіви, фотографії, стінніки та інші музейні експонати — свідчення скаженого, прекрасного, ні на яке інше не схожого журналістського життя.

...Якось, у мою комсомольську бутність, коли Михайло Федорович був відповідальним секретарем обласної молодіжки, він відправив мене... Ні, не на барикади — гірше: в аеропорт. З газетою в руці я мала залізти трапом нагору, щоб згодом з фотографії зваблювати передплатними принадами рідне Поділля. Дійшло до того, що всемогутній Василашко затримав рейс, і літак не злетів доти, доки фотокор не завершив зйомку.

Така його доля: зупиняти літаки, плисти проти плину, боротися з вітряками, обертати землю. Йому пропонували королівські посади в центрі. Проте він не змінив крила Бетмена-журналіста на чиновницький піджак. Під час весняних Днів «Голосу України» у Хмельницькій області Михайло Федорович вів автомобіль, в якому миролюбно дрімала наша столична команда, трохи змучена безкінечними зустрічами з трудящими. Протягом тривалих переїздів ми постійно помічали, що ледь не всі зустрічні машини та пішоходи салютують нашому керманичу. Даїшники, водії іномарок, місцеві керівники — ну геть усі своїми вітальними жестами ніби перефразовували відомий анекдот: «Не знаємо, хто такі, але за кермом у них — сам Василашко».

Ольга КЛЕЙМЕНОВА.

Хай живе і міцніє «Голос»!
Многая літа!
На новорічному знімку Сергія Ковальчука
власні кореспонденти «Голосу України» по Сумщині — Владислав ЖМУРКОВ,
Буковині — Василь БАБУХ, Полтавщині — Григорій Гринь,
Дніпропетровщині — Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Цензура — це коли б'ють не тільки по руках

Більшість моїх колег марили журналістикою зі шкільної парти. А Віктор Скрипник, власний кореспондент «ГУ» в Вінницькій області, свою мрію матеріалізував раніше, ніж написав традиційний твір «Ким хочу стати».

Ще п'ятикласником він випускав... «Газету нашої хати».

Провчившися з ним в одній групі в університеті, пропрацювавши в «Голосі України» п'ять років, я тільки недавно дізнався про його недитячі забави. Та скромний у побуті, як професіонал він — доскіпливий і небайдужий. Власне, ці якості уважний читач легко помітить у гострих соціально значущих матеріалах Віктора. А зароджувалися вони ще на лаві п'ятикласника. То послухаємо колишнього редактора, кореспондента, художника «Газети нашої хати».

— Чіпляв я її на вході, щоб сусіди могли читати. Про що писав? Скажімо, тато після себе не застелив ліжко — отримуй гострим рядком за недбалість. Батько був агрономом колгоспу, вставав з першими півнями, йшов з дому рано, тому на гачок потрапляв частенько. Молодший брат любив мити посуд. Завжди сердився, коли згадував про це в газеті. Мамі дякував за смачні деруни і ще смачніший фруктовий кисіль.

До газети всі звикли. А мені вже було набридло возитися з нею. Тому вирішив: більше не буду гаяти час, краще в футбол гратиму. Одна з подій прискорила «смерть» газети.

Якось тато, повернувшися пізно з роботи, розповідав матері у сусідній кімнаті, як несправедливо повелося з ним начальство. Голос у нього аж тремтів від обурення. Я ще не спав. Мені стало його дуже шкода. Вирішив «віддячити» голові та його помічнику (пихатому й пузатому вуйку) саме через газету. Навіть карикатури намалював на них.

Сусідка — «радіо без дротів», — прочитавши все те, понесла по... знайомих. А ті — далі... Долетіло й до голови колгоспу.

Ох, і сердився тато на мене, коли зривав зі стіни моє писиво. На додачу ще й врізав по одному місцю. Але через хвилину-другу пригорнув до себе, подивився лагідно, і я все-все без слів зрозумів: увесь його гнів за вітром полетів. А те, що за слово б'ють — відклалося в пам'яті назавжди.

Слово, доповню Віктора, — велика сила. За нього і б'ють боляче, і навіть вбивають. Воно ранить і лікує.

То як не любити журналістику, якою марив з дитинства?

Іван ІЛЛЯШ.

Ватра та іскри

Якби моя воля, з усіх занять я вибрала б одне: блукати з Василем Бабухом чернівецькими кав'ярнями. Бо перевага — завжди на боці пізнання.

Власний кореспондент «ГУ» в Чернівецькій області і я віталися б дуетом з усім його бабухівським світом. На буковинських меридіанах мало хто не знає Бабуха. А ще цитували б Рільке, Антонича... І Бабуха обов'язково цитували б, гортаючи подаровану мені збірку поезій «Іскри з осінньої ватри» — щойно з друкарні. А він — така в нього манера — все відсував би себе на другий-третій план, розповідаючи міфи про всіх. Окрім себе.

...У жовтні ми разом подорожували буковинськими просторами. Василь Іванович повіз мене подивитись на новий пам'ятник Володимиру Івасюку.

— Василю Івановичу, чому численні бувальщини не переносите зі своєї пам'яті на папір? — запитала вкотре у нього. — Вони ж дадуть фору найскандальнішій світській хроніці...

Без відповіді. Колись молодого Бабуха відзначав як талановитого поета Михайло Івасюк, батько уславленого Володимира й тодішній університетський викладач Василя Івановича. І Володимир також цінував поета Василя як свого друга та співавтора. (Про це дізналася знову-таки не від нашого скромного власкора.) А спільна з Володимиром Івасюком робота, й зокрема пісня «Світ без тебе» у виконанні Софії Ротару та Василя Зінкевича, була свого часу справжнім шлягером.

Віршовані рядки-присвяти Василя Бабуха викарбувані на пам'ятниках по всій Чернівеччині. Його виставки художньої фотографії (найсвіжіша — в Чернівецькому художньому музеї) бентежать душі юних і старих. «Поет з Вікна» (буковинське село, де народився Василь Іванович) — поет у всьому, чого б не торкався. Трави, бджілок, птахів, метеликів, черепашок, схоплених всюдисущим об'єктивом. Людей, в яких не просто закохується — обожнює їх. І залишає собі роль естета-спостерігача. Життєлюба, який за жодних перешкод не втомлюється казати всім та передовсім — собі:

Зітрушуй з себе
дум сумних наліт —
Повчає душу істина стара.
Всміхайсь життю —
у циферблаті літ
Твоя ще тихо цокає пора.

Ольга КРАСОВСЬКА.

Козачка з Холодного Яру

До колективу «Голосу України» Лідія Титаренко, власний кореспондент у Черкаській області, влетіла «на коні» одразу після бою: її, редактора Верхньодніпровської райônки, звільнили за те, що насмілілася надрукувати фотознімок дачі секретаря райкому, до того ж на столі у неї стояв синьо-жовтий прапорець...

Було чергове зібрання власкорів. Увечері в готелі чоловіки розклали на столі регіональні «трофеї» й чекали на новеньку. А вона не квапилася, дописувала матеріал. З'явилася у розпалі гамірної «летючки», і в кімнаті враз запала мовчанка. Мої колеги почали поправляти чуприни або ж їх колишнє «місцезнаходження». Я розумію їх: козачка — під 180 сантиметрів на зріст із відповідними рембрандтівськими формами — заповнила собою, своїм яскраво-червоним спортивним костюмом увесь простір. Прийшла «володарка Холодного Яру» — так її називають. А цей дивовижний, загадковий ареал породжує людей сильних, безкомпромісних...

Тема Холодного Яру — в постатях та подіях — то її творчий кисень. Дитинство Лідії минуло в селі Поселянівці за кілька кілометрів від знаменитого тисячолітнього дуба. Бувала біля нього сотні разів: у дитинстві, коли пасла корів, потому — під час численних журналістських відрядження. Запрошувала й продовжує запрошувати до дуба всіх і кожного. Ось і в нове, третє тисячоліття вона підбила вступати саме тут, під тисячолітнім дубом. Переконує, що варто притулитися до дуба, поділитися з ним найпотаємнішим і — сповнишся козацької сили, все задумане здійсниш. Чимало відомих українських мужів пішли до дуба слідом за Лідією й мали нагоду переконатися в цьому. Дмитро Павличко впав на коліна: «Дубе, ти — оберіг України!». Посол США в Україні Стівен Пфайфер, притулившися до дуба, забув про протокол...

Навесні володарка Холодного Яру покликала козаків і журналістів із усієї України садити сад соборності України у Чигирині. Закрутила процес так, що навіть перші особи держави зголосилися до участі в акції, але ... не приїхали. Дерева, посаджені журналістами, уже ростуть, а з нагоди 10-ї річниці незалежності Чигирин знову покличе державних мужів. І буде сад! Лідії Титаренко, четвертій дружині Богдана Хмельницького, не можна не вірити. «Четверта дружина» — то жарт і не жарт. Лідія відчуває, що у попередньому своєму житті вона була поряд із гетьманом, любить його й досі. Їй болить те, що у Чигирині колись було 27 церков, а нині — жодної!

— Хочу збудувати тут храм єдності...

Колись збудує, не сумніваюсь. І чекаю весни, щоб знову поїхати з Лідією до Холодного Яру о тій порі, коли туди злітаються солов'ї з усієї України і співають, запевняє колега, такі хорали, які деінде не почуєш...

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Леннарт Мері мріє проплисти Дніпром

 Інтерв'ю з президентом

Президент Естонської Республіки Леннарт Мері люб'язно погодився дати інтерв'ю нашому власному кореспондентові Володимиру Строю.

— Ви вісім років — глава держави. Чого досягла Естонія за ці роки, які нові проблеми постали перед країною?

— Про досягнення завжди казати незручно. Досягнення мають бути самі собою зрозумілі. Але вже у самих цих змінах приховуються й нові проблеми. По-перше, зміни великих міст якоюсь мірою відбулися за рахунок сільських регіонів Естонії. І мені це здається цілком неприйнятним. Ніде правди діти, коли ми почали відновлювати свою державу, у нас було чимало непродуманих гасел. Деякі залишилися, але до них ніхто, крім самих авторів, серйозно не ставиться. Сила будь-якого суспільства полягає в його спроможності раціонально використовувати свої інтелектуальні можливості, природні багатства, географічне положення для того, щоб забезпечити кожному його членові радість творчості.

— Ви кажете про економічні зміни. Вас не турбують негативні зрушення у свідомості, в цінностях, у духовному житті, що з'явилися останніми роками?

— Звичайно. Коли навесні телят уперше випускають на пасовище, вони гасають, як навіжені. Щось схоже ми мали змогу спостерігати в Естонії: якесь оп'яніння від свободи. До певного часу цю радість можна зрозуміти. Але й це почуття має свої межі, і дехто вже боляче вдарився об них.

— Як ви оцінюєте розвиток багатопартійної системи в Естонії?

— Я вважаю тимчасовим явищем, коли люди з однаковими політичними поглядами поділені за національною ознакою, як, скажімо, у двох соціал-демократичних партіях, що мають місце в Естонії. Партій мусить стати менше, і вони мають діяти на основі політичних програм, а не за принципом зібрання однокашників і —тим паче — за національною ознакою.

— Для такої невеликої країни, як Естонія, неабияке значення має зовнішня політика. Нині активно обговорюють питання про вступ до Євросоюзу й НАТО. Чому ви вважаєте, що це буде добре для Естонії?

— У державну політику я увійшов як людина, для якої не було жодного сумніву, що Естонія завжди була, є й буде частиною Європи. Але я противник комерційної культури і суспільства споживачів, як, утім, і більшість європейців. Не треба забувати, що це Європа створила поняття демократії та людської гідності. А вільна людина — це творець на будь-якій роботі.

Чому Європа стала найпотужнішим чинником розвитку сучасного світу? Якщо вдуматися, Західна Європа — лише маленький відросток величезного Євразійського материка. Чому ж півострів, де давно вичерпано природні ресурси, досі залишається локомотивом, що тягне за собою світ? Мені здається, відповідь у тому, що на цьому клаптику суші здавна співіснує напрочуд величезне розмаїття культур. Різні культури — це різні погляди, різні підходи до проблем. Це — як лабораторія, де працюють хлопці з різними точками зору. У такій лабораторії робота завжди ладиться. Різноманітність не відштовхує, а приваблює.

— В Естонії є і «євроскептики», котрі протестують проти вступу до ЄС, хоча б через небезпеку для сільського господарства країни.

— Я думаю, що Естонія в будь-якому разі буде у виграші, вступивши до Євросоюзу. Там значно більше підтримують сільське господарство, ніж ми тепер можемо це робити. Треба сказати, що, на відміну від України, сільське господарство в Естонії відіграє незначну роль.

— А що можна сказати про побоювання втратити національну ідентичність?

— Я гадаю, що національна ідентичність, скажімо, Великої Британії, не дуже постраждала за часів Маркса та Енгельса через те, що вона була провідною промисловою країною. Ескімоси або лапландці на півночі розігрівають їжу на скрапленому газі, не замислюючись, звідки цей газ у них з'являється. Саме позбавлення потреби шукати паливо вивільняє час, який зазвичай використовують для розвитку культури, для перекладу книжок на свої мови, для того, врешті-решт, щоб відвезти дітей до школи. Дуже добрий в цьому розумінні приклад Німеччини. Це — федеральна держава, в якій окремі землі відкривають свою ідентичність. І це не означає, що Німеччина як цілісна держава втрачає ідентичність.

— Як ви оцінюєте процес етнічної інтеграції в Естонії?

— Мені здається, що в естонців було глибоко закладено одну помилку — вважати всіх росіян відповідальними за ті страшні злочини, що пов'язані з тоталітарним режимом Сталіна. Я дуже радий, що нині ця думка у величезної більшості естонців відійшла в минуле. Інтеграція — це не загальний шинок. Це тривалий процес. Дай нам, Боже, більше терпіння і терпимості і все відбудеться природно, без хитромудрих конференцій та вчених мужів.

Я не зустрічав жодного росіянина в Естонії, який не хотів би навчитися естонської мови. Проблема в іншому — нам бракує кваліфікованих викладачів. Я просто не розумію тих балакунів, які кажуть про росіян як про народ, котрий не має здібностей до мов, так само як і тих, хто стверджує, що естонська мова ледь не найскладніша в світі.

Радянський режим багато хто з естонців називає «окупаційним» і вони мають на це право. Але це аж ніяк не означає, що вони своїх співвітчизників російського походження можуть називати «окупантами». Одна річ — політичні системи, і зовсім інша — народи, чи то великі, чи то малі, які в минулому були жертвами тоталітарних систем. Тут треба провести чітку межу.

— Чи відчуваєте ви роль українців Естонії? Їх близько двох відсотків від усього населення.

— У національні дні України ми чудово відчуваємо, що українці крокують в ногу з усіма. Українська меншина може слугувати непоганим прикладом, бо вона дуже активна в культурному житті. Вона знає, що інтеграція не ставить за мету зробити з українця естонця. Боронь, Боже!

— А коли казати про економічне, соціальне життя, то цей вплив відчутний?

— Я гадаю — тут нема питання. Для бізнесу немає значення, якої національності людина. Це стосується і естонців, і росіян, і українців, і татар.

— Багато естонських політиків дотримуються правила: розвивати економічні відносини з Росією треба, але до рівня, коли це не загрожує ймовірністю потрапити в політичну залежність. Ваші коментарі?

— Естонію часто порівнюють з мостом між Сходом і Заходом. Я волів би замість мосту казати про автостраду. Бо в чудовому місті Парижі через Сену перекинуто безліч мостів, проте якась частина парижан, на жаль, ночує під цими мостами. Я не хотів би, щоб під мостами ночували ні естонці, ні росіяни. Я хотів би, щоб наше співробітництво, економічні та культурні зв'язки стрімко рухалися стовповим шляхом демократії, міжнародного права та рівноправ'я.

— Ваш новий будинок на півострові Віймсі, в якому ми розмовляємо, з трьох боків оточено морем. З четвертого — на півдні — «континент «Україна». Якщо подумки піднестися поглядом над лебедями, що завмерли на холодній воді, вище за чайок, бентежних у сірому небі, якою ви бачите Україну?

— З вашою країною я познайомився десь 53-го року. Вона мені дуже сподобалася! Потім, уже в 56—57-му, я знову приїхав в Україну з групою працівників Естонського радіо. Ніколи не забуду той вечір, коли на шляху з Рахова на Говерлу нас застав дощ. Ми натрапили на гуртожиток, в якому щойно закінчили пити чай дроворуби. Тільки-но ми постукали й попросилися на нічліг, тут-таки знову поставили чай і запросили нас до столу. Поки ми мило чаювали, а наші речі підсихали, до мене підсів старий чоловік і запитав: «Я соціал-демократ, а ви хто?» Це звернення залишило яскравий спомин...

— Тоді люди ділилися на комуністів і безпартійних.

— Цілком правильно! Це було невдовзі після смерті Сталіна і я думаю, що тільки в тій частині України це було можливо.

Я бачу подумки Дніпро і дуже хочу проїхати цією великою, гарною, могутньою річкою.

— У Каневі, на могилі Шевченка не доводилося бувати?

— Ні, але сподіваюся на це. Ми пишаємося тим, що твори Шевченка перекладено естонською. Це, до речі, зробив у 70-ті роки мій хороший друг Рейніс Арен. Він став заслуженим діячем культури України.

— Як ви оцінюєте перспективи створення Балто-Чорноморського союзу, ідея якого, як писав Шевченко, «то вирина, то потопа».

— Будь-яка активна держава завжди має економічні, політичні, культурні відносини з усіма чотирма сторонами світу. Для Естонії мати близькі відносини з Україною природно. Це випливає не тільки з того факту, що Естонська Республіка один із перших міжнародних договорів підписала з Українською Радянською Республікою...

— У 1922 році?

— Так! Ми зацікавлені, щоб ці зв'язки не залишилися на папері, попри те, що вже існують інші держави.

— Я не дуже хотів би вдаватися в подробиці економічних відносин, нехай займаються цим наші торговці, бізнесмени. Але в політичному плані ми дуже зацікавлені у співробітництві. Ми дуже хотіли б, щоб Україна встановила економічні та культурні відносини з Європейським союзом якнайшвидше. Для цього треба провести реформи, подібні до тих, в яких Естонія непогано показала себе. Ми розуміємо, звісно, що Естонія дуже маленька країна і провести тут реформи набагато простіше, ніж в Україні.

Співробітництво у величезній смузі «від моря й до моря», що об'єднує Північ з Півднем, в якій знаходяться обидві наші країни, звичайно, треба розвивати.

— Ваше прізвище перекладається з естонської як море. Яку роль у вашому житті відіграє море?

— Ви самі зазначили, що мій будинок з трьох боків оточено морем. Нема де навіть розігнатися по-справжньому. Цим усе сказано!..

Таллінн.

ЛЕННАРТ МЕРІ народився 1929 року в родині дипломата. Навчався в школах Берліна, Парижа, а потім — Яранська, куди був депортований разом з родиною в 1941—1946 рр. 1953-го закінчив історичний факультет Тартуського університету. Активно займався літературною творчістю, перекладами, з 1979-го — член Ради письменників Естонії. 10 років працював на кіностудії «Талліннфільм». 1986-го здобув ступінь доктора наук Гельсінського університету. Член-кореспондент Європейської Академії наук та мистецтв. Обирався «Людиною Європи 1998 року».

З 1988 р. долучився до політичної діяльності. З 1990 по 1992 рік працював міністром закордонних справ, після чого — короткий час — послом у Фінляндії. 5 жовтня 1992 р. його обрано президентом держави. 20 вересня 1996 р. переобрано на цей пост.

Володіє естонською, російською, фінською, англійською, французькою мовами.

Двічі одружений, має двох дорослих синів і доньку 15 років.

„Holos Ukraini" lugejatele parimat tervitustega

30. 11. 2000

ПРАВЛІННЯ ВІДКРИТОГО АКЦІОНЕРНОГО ТОВАРИСТВА «ОДЕСЬКИЙ КАБЕЛЬНИЙ ЗАВОД «ОДЕСКАБЕЛЬ»

повідомляє про загальні збори акціонерів ВАТ «Одескабель», які відбудуться 23 лютого 2001 року о 12-00 за адресою: м. Одеса, Миколаївська дорога, 144, ВАТ «Одескабель»

Порядок денний:

1. Затвердження результатів емісії акцій товариства.
2. Прийняття рішення про збільшення статутного фонду товариства.
3. Внесення змін і доповнень до Статуту товариства.
4. Сплата товариством членських внесків до міжнародних громадських організацій.

Реєстрація акціонерів з 8-30 до 11-30 23 лютого 2001 року в приміщенні реєстратора ВАТ «Одескабель» за адресою: м. Одеса, Миколаївська дорога, 144.

Для реєстрації та участі у зборах необхідно при собі мати:

- паспорт або документ, що посвідчує особу акціонера та виписку з реєстру;
- для представника акціонера — доручення, завірене в установленому законодавством України порядку.

Довідки за тел. (0482) 23-34-79.

Інформація згідно Ст.40 Закону України «Про господарські товариства»:

а) мотиви, спосіб та мінімальний розмір збільшення статутного фонду — залучення коштів для реалізації проектів технічного переозброєння підприємства і реконструкції виробничих фондів шляхом додаткового випуску акцій загальною номінальною вартістю 7 398 410 грн. 00 коп.

б) проект змін до статуту акціонерного товариства, пов'язаних із збільшенням або зменшенням статутного фонду — статті 5.1. та 5.2. викласти у такій редакції:

«5.1. Статутний фонд Товариства становить 14 000 000 (Чотирнадцять мільйонів) гривень.

5.2. Статутний фонд Товариства поділено на 56 000 000 (П'ятдесят шість мільйонів) простих іменних акцій номінальною вартістю 0,25 гривень кожна.»

в) дані про кількість акцій, що випускаються додатково, та їх загальну вартість — 29 593 640 шт. загальною вартістю 7 398 410 грн. 00 коп.;

г) відомості про нову номінальну вартість акцій — номінальна вартість акцій не змінюється і становить 0,25 грн. за одну акцію;

д) права акціонерів при додатковому випуску акцій — при додатковому випуску акцій, акціонери користуються переважним правом на першочергове придбання акцій за початково запропонованою ціною пропорційно до належних їм акцій на дату прийняття рішення про емісію акцій товариства;

е) дата початку і закінчення підписки на акції, що додатково випускаються — підписка на акції товариства буде здійснюватися в два етапи:

— на першому етапі підписки, який починається 09.01.2001 р. і закінчується 23.01.2001 р., акціонери товариства можуть реалізувати своє право переважного придбання акцій, що випускаються додатково, у кількості пропорційній їх частці у статутному фонді на дату прийняття рішення про емісію акцій;

— на другому етапі підписки, який починається 24.01.2001 р. і закінчується 31.01.2001 р., акціонери, а також інші особи можуть реалізувати своє право придбати акції (на другому етапі акціонери також мають переважне право на придбання акцій, що випускаються додатково);

є) порядок відшкодування власникам акцій збитків, пов'язаних із змінами статутного фонду — відшкодування власникам акцій збитків, пов'язаних із змінами статутного фонду здійснюється згідно чинного законодавства.

З питань підписки на акції звертатись за тел. (0482) 59-91-65 (О. Кондратюк)

Адміністрація ВАТ «Одескабель».

До уваги акціонерів закритого акціонерного Товариства «СП РЗВА»

Правління Товариства повідомляє, що 19 лютого 2001 року об 11-00 за адресою: м. Рівне, вул. Біла, 16 будуть проведені загальні збори акціонерів Товариства.

Порядок денний:

1. Внесення змін до статуту товриства.

Правління ЗАТ «СП РЗВА».

ПРАВЛІННЯ ВАТ «ФАКЕЛ»

повідомляє, що загальні збори акціонерів ВАТ «Факел» відбудуться 17 лютого 2001 року о 10.00, за адресою: м. Фастів, пл. Перемоги,1, Міський палац культури.

Початок реєстрації акціонерів о 8.00.

Порядок денний:

1. Про результати фінансово-господарської діяльності ВАТ «Факел» за 1998, 1999, 2000 роки та напрями діяльності ВАТ «Факел» на 2001 рік. Звіт правління ВАТ «Факел».
2. Звіт ревізійної комісії.
3. Про розподіл прибутку за результатами виробничо-господарської діяльності ВАТ «Факел» за 1998, 1999, 2000 роки.
4. Обрання Голови правління.
5. Обрання Спостережної ради.
6. Обрання Ревізійної комісії.
7. Внесення змін та доповнень до Статуту та Положень ВАТ «Факел». Затвердження Статуту та Положень ВАТ «Факел».
8. Про першочергові заходи по виходу з кризи ВАТ «Факел».
9. Про створення юридичних осіб, у тому числі дочірніх підприємств.
10. Про передачу ведення реєстру власників іменних цінних паперів ВАТ «Факел».

Для участі у загальних зборах акціонерам необхідно мати при собі:

- документ, що посвідчує особу акціонера чи його представника;
- довіреність на право участі у Зборах (для представників акціонерів).

Телефон для довідок: (04465) 5-13-56

ЗАО «Телерадиокомпания «Украина»

уведомляет о проведении общего собрания акционеров, которое состоится 21.02.2001 г. в 12.00 по адресу: г. Донецк, ул. Артема, 74. Начало регистрации в 11.00.

Повестка дня:

1. О реорганизации ЗАО «Телерадиокомпания «Украина» путем присоединения к нему других обществ.
2. Об утверждении проекта договора о присоединении.
3. Об эмиссии акций:

- мотив — объединение активов для повышения конкурентноспособности услуг, предоставляемых сторонами на рынке телевидения и радиовещания, рационализации управления и сокращения издержек в интересах повышения прибыли и увеличения объемов оказываемых услуг;
- способ — выпуск дополнительного количества акций;
- размер — 379 739 грн. (триста семьдесят девять тысяч семьсот тридцать девять) гривен;
- дополнительно выпускаются 379 739 акций номинальной стоимостью 1 (одна) гривна, на общую сумму 379 739 гривен;

Внесение изменений и дополнений в учредительные документы.

«П 4.2. Раздела 4 Устава изложить в следующей редакции:

Размер уставного фонда составляет 379 739 гривен.

В разделе 9.1. дополнить п. 9.1.13. следующего содержания:

«К исключительной компетенции общего собрания акционеров относится следующие вопросы:

а) внесение изменений к уставу общества;

б) утверждение годовых результатов деятельности акционерного общества, включая его дочерние предприятия, утверждение отчетов и заключений ревизионной комиссии, порядка распределения прибыли, определение порядка покрытия убытков;

в) создание, реорганизация и ликвидация дочерних предприятий, филиалов и представительств, утверждение их уставов и положений;

г) принятие решения о прекращении деятельности общества, назначение ликвидационной комиссии, утверждение ликвидационного баланса.

В п. 9.1.5. исключить слова:

« ● порядок предоставления акционерам эфирного времени».

Акционеры имеют преимущественное право на компенсацию убытков, связанных с увеличением дополнительного выпуска акций, размещенных среди собственников присоединенных обществ.

4. О создании комиссии по проведению мероприятий по реорганизации предприятий.
5. Об утверждении кандидатуры в Совет уполномоченных.

Арбітражний суд Дніпропетровської області (49600, місто Дніпропетровськ, вулиця Куйбишева,1а) порушив справу Б/15-103/00 про банкрутство ВАТ «Павлоградський завод стінових матеріалів» (51404, Дніпропетровська обл., м. Павлоград, вул. Дніпровська,2), код ЄДРПОУ 00290392, р/рахунок 2600930170283 в Павлоградському від. ПІБ, МФО 305556.

Заяви санаторів і кредиторів приймаються протягом місяця з дня публікації оголошення.

ВАТ «Завод сантехнічних заготовок» оголошує прийом на конкурсній основі фахівців з маркетингу і продажу продукції. Адреса: Київ-62, вул. Екскаваторна, 24, **тел. 449-77-04.**

Дочірнє підприємство державного експортно-імпортного банку України **«Лізингова компанія «Укрексімлізинг»** повідомляє, що воно здійснює перереєстрацію та змінює назву на дочірнє підприємство відкритого акціонерного товариства «Державний експортно-імпортний банк України «Лізингова компанія «Укрексімлізинг».

Мале приватне підприємство **«Ком-Кон»** самоліквідується. Претензії приймаються протягом місяця з дня опублікування за адресою: 77300, м. Калуш, Івано-Франківської обл., вул. В. Стуса, 5/46.

У зв'язку з втратою **печатки МПНП «Ком-Кон»** вважати її недійсною.

Акціонерний Київський народний банк (ідентифікаційний код 14361032, юридична адреса: м. Київ, вул. Велика Житомирська, 24) змінив свою назву на Акціонерний комерційний банк «Народний банк».

Арбитражным судом Автономной Республики Крым (98500, г. Симферополь, ул. К Маркса-8) по заявлению Ялтинского городского отдела КРУ ПФУ возбуждено дело № 2-9/8241-2000 о банкротстве Коммунального предприятия «Ялтинское ремонтно-строительное управление «Зеленстрой» (98603, Украина, АРК, г. Ялта, ул. Свердлова-89, к-1), код ЕРГПОУ 05450512, р/с 2600232261001 в АКБ УСБ г. Ялта, МФО 324270.

Распорядителем имущества назначен Рыбалко Алексей Павлович, лицензия № 000274, г. Ялта, ул. Мухина-38, к-1, кв.14.

Претензии кредиторов и санаторов принимаются в течение месяца со дня опубликования объявления.

АОЗТ «АСКЭТ»

уведомляет о проведении общего собрания акционеров, которое состоится 20.02.2001 г. в 12 00 по адресу: г. Донецк, ул. Жмуры, 1, начало регистрации в 11 00.

Повестка дня:

1. О реорганизации путем присоединения к другому обществу.
2. Об утверждении проекта договора о присоединении.
3. Об утверждении передаточного акта (баланса).
4. О создании комиссии по проведению мероприятий по реорганизации.
5. Об утверждении кандидатуры в Совет уполномоченных.

До уваги акціонерів ВАТ «Сенсус»!

17 лютого 2001 року об 11.00 за адресою: м. Львів, вул. Тобілевіча, 8 відбудуться загальні збори акціонерів ВАТ «Сенсус»

Порядок денний:

1. Затвердження результатів фінансово-господарської діяльності Товариства за 2000 рік; визначення порядку розподілу прибутку, покриття збитків.
2. Звіт Ревізійної комісії Товариства.
3. Внесення змін до Статуту Товариства.
4. Обрання керівних органів Товариства:

- Генерального директора Товариства.
- Голови та членів ревізійної комісії Товариства.

Реєстрація учасників зборів буде здійснюватися з 10.30 до 10.55 за місцем проведення зборів. Для реєстрації учасникам зборів необхідно мати при собі: документ, що посвідчує особу;

доручення на право участі в зборах (для представників акціонерів).

Рада Директорів ВАТ «Сенсус».

Арбитражным судом Одесской области (г. Одесса-32, пр-т Шевченко, 4) начато производство по делу № 17-2-21/8411 от 14.12.2000 г. о банкротстве **ООО фирмы «Символ».**

Реквизиты: г. Одесса, пер. Чайковского, 18, код ОКПО 30489771. Р/с № 26002312129 в АБ «Пивденный», МФО —328209.

Распорядитель имущества — арбитражный управляющий Квасницкая О. А.

Арбитражный суд г. Севастополя (99011, г. Севастополь, ул. Суворова, 21) возбудил дело 20-4/160 о банкротстве ООО «Бонус ЛТД» (99813, г. Севастополь, ул. Майская, 50), ОКПО 20334483, т/с 26001301335665 в Севастопольском отделении Проминвестбанка Украины, МФО 324515.

Распорядитель имущества Бондарь А. А., тел. 42-37-61.

Заявления санаторов и требования кредиторов принимаются в течение одного месяца со дня опубликования объявления.

ЧП «ЕЛЛАЙ» объявляет о своей ликвидации (ЗКПО 25265774). Претензии принимаются в течение двух месяцев со дня публикации по тел. 558-58-66.

Арбітражним судом Дніпропетровської області (49600, м. Дніпропетровськ, вул. Куйбишева, 1-а) порушено провадження у справі про банкрутство та відкриття процедури санації Відкритого акціонерного товариства «Феникс» (код ЄДРПОУ 20280527).

Поштова адреса боржника — 50055, Дніпропетровська обл., м. Кривий Ріг, Нікопольське шосе.

Банківські реквізити боржника — р/р 2600630250340, дод. рах. 2600630250340 в Дзержинському відділенні АКБ ПІБ м. Кривий Ріг, п/р 26006152450001 в КФ «Приватбанк» м. Кривий Ріг, МФО 305750.

Номер справи — Б 26/173-00.

Керуючий санацією — голова правління Рибкін Юрій Михайлович.

Розпорядник майна — Завертайний Ігор Борисович, ліцензія № 000022.

Кредитори у місячний строк з дня опублікування оголошення подають в арбітражний суд письмові заяви про грошові вимоги до боржника, а також документи, що їх підтверджують. Копії зазначених заяв та доданих до них документів кредитори надсилають боржнику.

До відома акціонерів ЗАТ «УКРПРОМПРОЕКТ»

Загальні збори акціонерів відбудуться 15 лютого 2001 року о 15-й годині за адресою: м. Київ, провулок Тбіліський, 4/10.

Реєстрація учасників зборів з 13-00 до 15-00.

Порядок денний:

1. Звіт правління про результати роботи ЗАТ «Укрпромпроект» за 2000 р.
2. Звіт ревізійної комісії про фінансово-господарську діяльність ЗАТ за 2000р.
3. Затвердження річного звіту та балансу ЗАТ за 2000 р.
4. Збільшення розміру Статутного фонду ЗАТ «Укрпромпроект» та рішення про додатковий випуск акцій ЗАТ «Укрпромпроект».
5. Розподіл акцій ЗАТ «Укрпромпроект» додаткового випуску.
6. Внесення змін до Статуту ЗАТ «Укрпромпроект».
7. Затвердження рішень, що прийняті Правлінням та Радою акціонерів ЗАТ за 2000 рік.

Інформація до п.4 порядку денного:

З метою покращення фінансового положення, розширення своєї діяльності, ЗАТ «Укрпромпроект» планує додатково випустити та розподілити між акціонерами 200000 тисяч простих іменних акцій на загальну суму 2000000 гривень, номінально вартістю 10 гривень.

Про своє бажання придбати акції ЗАТ «Укрпромпроект» майбутнього додаткового випуску та їх кількість, акціонери ЗАТ «Укрпромпроект» можуть повідомити Правління ЗАТ «Укрпромпроект» до 12 лютого 2001 року.

Довідки за тел. (044) 236-79-54.

Правління ЗАТ «Укрпромпроект»

До уваги акціонерів ВАТ «Костопільський ДБК»!

Правління відкритого акціонерного товариства «Костопільський домобудівний комбінат» повідомляє, що у зв'язку з порушенням порядку скликання позачергових зборів акціонерів, передбаченого ст. 43 Закону України "Про господарські товариства" від 19 березня 1991 року № 1576-XII, на дотримання всіх прав і законних інтересів акціонерів, на підставі рішення Спостережної Ради (протокол від 22 грудня 2000 року), **проведення позачергових зборів акціонерів ВАТ «Костопільський ДБК» 16 січня 2001 року відміняється.**

На підставі рішення правління ВАТ «Костопільський ДБК» (протокол від 25 грудня 2000 року) повідомляємо, **що чергові загальні збори акціонерів відбудуться 1 березня 2001 року з наступним порядком денним:**

1. Про зміну номінальної вартості акцій в зв'язку з їх дробленням.
2. Про внесення змін до Статут ВАТ «Костопільський ДБК».
3. Звіт Правління Товариства про підсумки фінансово-господарської діяльності ВАТ «Костопільський ДБК» за 2000 рік.
4. Звіт Спостережної Ради Товариства.
5. Звіт Ревізійної комісії Товариства.
6. Про використання прибутку Товариства за 2000 рік та плановий розподіл на 2001 рік.
7. Про відчуження та передачу в оренду основних засобів.
8. Про реорганізацію ВАТ «Костопільський ДБК», затвердження плану реорганізації та створення спільних і дочірніх підприємств на базі виробничих потужностей Товариства.
9. Переобрання Спостережної Ради Товариства.
10. Переобрання Ревізійної комісії товариства.

Збори розпочнуться об 11-00 в приміщенні будинку культури ВАТ «Костопільський ДБК».

Початок реєстрації учасників зборів о 8-00.

Закінчення реєстрації о 10-00.

Для участі в зборах мати документ, який посвідчує особу, та доручення на право голосування уповноваженої особи (для довірених осіб).

Телефон для довідок: (03657) 2-56-31

Правління ВАТ «Костопільський ДБК».

Фотодиво-2001

Жив-пив пес...

Минулого Нового року я доклала чимало зусиль, щоб сфотографувати свого улюбленця у такому кумедному вигляді. Надзвичайно важка справа, адже він непосидючий. Якщо моєму песику не вдасться перемогти, то навіть коли ви просто щиро всміхнетеся, мої зусилля не марні. Також поздоровляю всіх з Новим роком і тисячоліттям!

Віталіна БІЛОКІНЬ.

Полтава.

Міленіум. Феєрія!

(Початок на 1-й стор.).

Біля естрадного майданчика зібралася величезна кількість народу, який підспівував Наталі Могилевській несезонне «Я — весна, ночи без сна я принесу за собою...» В такт музичним ритмам коливалися велетенські надувні клоуни, встановлені біля фонтанів на майдані Незалежності.

Погода й справді була майже весняна: зима новорічної ночі не потішила снігом ні киян, ні одеситів. Довелося дідам морозам змінити традиційні валянки на черевики і навіть... ласти.

Аквалангісти з одеського спортклубу «Сильніше за страх» зустрічали міленіум під водою на глибині 20 метрів, де серед водоростей було встановлено справжню ялинку. Цікаво, що на очах у здивованих риб вони примудрилися навіть... випити пляшку шампанського.

На головній площі Одеси — Думській — було встановлено величезний 250-кілограмовий торт, скуштувати який могли всі охочі. Але працівникам сфери послуг було не до солодкого: вони щосили намагалися принадити якнайбільше клієнтів. Особливо старалися самодіяльні діди морози: на жаль, в Одесі їх було вочевидь більше, ніж ялинок, що загострювало й без того складну криміногенну ситуацію. Шість фотографів, які підробляли «Морозами» на Дерибасівській, навіть побилися. Вони не змогли поділити місце для зйомок під однією з «лісових красунь».

Одне слово, минулі свята подарували чимало приємних і прикрих сюрпризів. Раніше від усіх новорічної ночі лягли спати мешканці тих населених пунктів, де так і не відновили енергопостачання. А їх, за даними МінНС, було понад тисячу. Отож залишається порадіти за мешканців Хмельниччини, котрі все-таки змогли оговтатися від стихійного лиха і зустріти міленіум при світлі електричних ламп.

А щодо столиці, то на Хрещатику новорічної ночі було видно, як удень — завдяки ілюмінації та фантастичному феєрверку.

У переддень підвищення тарифів на тепло кияни активно зігрівалися хто шампанським, хто пивом. За кількістю залишених на асфальті пляшок минулі свята можна занести до Книги рекордів Гіннесса. Втішало, що прибирати все це почали ще до світанку. Тож ранок нового тисячоліття Хрещатик зустрів охайним і чисто прибраним.

Зустрічала Новий рік за читанням повідомлень інформагентств

Ганна РОМАНЦОВА.

І карамель з томатним соком

На вітринах фірмових магазинів Чернівецької кондитерської фірми «Буковинка» з'явилися набори новорічних подарунків. Усі вони в барвистій упаковці, з якої усміхається симпатичний Дід Мороз. У кожному з них — солодкі новинки, розроблені за рецептурою технологів підприємства.

В одному з подарунків — цукерки з екстрактом лікарських рослин — ехінацеї пурпурової, м'яти, ромашки. Сподобаються дітлахам оригінальні цукерки «Корівка», начинені згущеним молоком та политі шоколадною пастою.

Не забули чернівецькі кондитери і про дорослих споживачів. Для них запущено в серійне виробництво цукерки, що додають бадьорості. Вони із заспиртованим виноградом та вишнями. Добре пішла після випитої в новорічну ніч чарки і карамель «Особлива», начинена томатним соком.

«Буковинка» — володар багатьох престижних міжнародних призів, має в асортименті 220 видів солодощів, які успішно реалізують не лише в Україні, а й у Росії, Ізраїлі, Греції, Польщі.

Конфетті

Якщо в сусідів поверхом вище чути тупіт ніг, то це ще не означає, що вони святкують. Ймовірно, у такий спосіб вони рятуються від холоду.

Село Безрадне стало побратимом Бенгалії: у зв'язку з відключенням електроенергії у сільську глухомань звідти завезли бенгальські вогні.

Усі Снігуроньки чарівні, але звідкіля беруться Снігові Баби?

Не треба дивуватися, якщо кум кума називає кумою. Всім відомо, що під Новий рік усі забаганки збуваються.

Прикмета: якщо на Новий рік не працює голова, то вона не працюватиме і впродовж усього року.

Іван ТОКАРЧУК.

Наступний номер «ГУ» вийде 5 січня 2001 року.

Проблема

Перегонник — це звучить не актуально

Днями Президент підписав закон «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо регулювання ринку автомобілів в Україні». Він повинен обмежити ввезення до країни автомобільного секонд-хенду. Звідси — дворазове підвищення ставок акцизного збору і ввізного мита на уживані іномарки, термін експлуатації яких не перевищує п'яти років, і триразове — на ввезення машин, старших за п'ять років.

Дмитро ТЕНТ.

Порада водієві: май 17 гривень

Мільйонну армію вітчизняних водіїв новий рік «порадував» нововведенням до правил дорожнього руху. Згідно з постановою Кабміну, з 1 січня особа, яка не є власником автомобіля, не може керувати ним на підставі лише свідоцтва про реєстрацію транспортного засобу й нотаріально засвідченого доручення, як це було раніше. Такому водієві треба оформити в органах Державтоінспекції ще й тимчасовий реєстраційний талон на час дії доручення. «Ноу-хау», неважко здогадатися, тягне за собою додаткові витрати. Згідно з розпорядженням УДАІ МВС України, для отримання такого папірця треба буде оплатити його вартість, розкошелитися на ламінування, огляд автоінспектором та комп'ютерні послуги. Це, в підсумку, має коштувати майже 30 гривень. Чи дали вже «добро» стягувати штрафи за відсутність такого талона, у прес-службі УДАІ не уточнили. Але сповістили, що розмір стягнення відомий: 17 гривень —як за порушення правил дорожнього руху.

До речі, як уже повідомляв «ГУ», Верховна Рада рекомендувала Кабміну скасувати нововведення.

Іван ЛАЗНЮК.

Фотофакт

У столичному Українському домі проходить свято новорічної ялинки. Дітлахи мають змогу зустрітися з казковими персонажами, а дорослі — відвідати виставку-ярмарок «Новорічний сувенір».

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Редактор номера Світлана ПИСАРЕНКО.
Редколегія: Олександр БІЛИК, Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Віталій ЖЕЖЕРА, Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ, Світлана ПИСАРЕНКО, Анатолій СОЛОНСЬКИЙ, Віталій СУДДЯ.
Головний редактор Сергій ПРАВДЕНКО.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Загальний тираж 120041.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України».

Зам. 0311001.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Голос України

Газета виходить з 1 січня 1991 року.
Адреса ВР України: 01008, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 446-91-37, 441-89-34, 441-89-44; телефакс — 449-85-62.
E-mail: sekret@golos.relc.com

Засновник і видавець – Верховна Рада України